ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1855—56

ΕΠΙ ΤΗΣ ΤΗι 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1856

ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΝΤΑΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Τοῦ διανείμαντος τὰ βραβεῖα κατὰ τὴν τελετὴν

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ.

ΠΡΟΤΕΤΑΚΤΑΙ

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ

Ἧς μέρη τινὰ κατ' ἐκλογὴν καὶ ἐν τάξει ἁρμοδιωτέρᾳ ἀνεγνώσθησαν
Πρὸς τοὺς μαθητὰς τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274).

1856.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ.

Φίλτατοι μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ταύτης!

ΤΗΝ ἐπιμέλειαν καὶ φιλοτιμίαν, ἣν ἐδείξατε ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ἐν τῷ διαστήματι τοῦ σχολικοῦ τούτου ἔτους, πρόκειται νὰ ἐπαινέσῃ ἡ σχολὴ σήμερον κατ᾽ ἀξίαν δημοσίᾳ ἐνώπιον τῶν ὑμετέρων πατέρων καὶ συγγενῶν. Τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην, ἥτις, ὡς ἄλλαι ὅμοιαι, θέλει διαμένει ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ ὑμετέρᾳ μνήμῃ, ἐπιθυμοῦσα νὰ λαμπρύνῃ κατὰ τὸ ἐπικρατῆσαν ἔθος διὰ λόγου ἁρμοδίου, ἀπήτησε, νὰ συντάξω ἐγὼ τὸν λόγον τοῦτον καὶ νὰ ἀπαγγείλω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς σήμερον ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου.

Οὐχὶ ἐπιθυμῶν νὰ ὑπεκφύγω τὴν ἀπαίτησιν ταύτην τῆς σχολῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἵνα, τῶν ὑμετέρων συμφερόντων κηδόμενος, παραχωρήσω τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἄλλον τινὰ τῶν ὑμετέρων καθηγητῶν, ἱκανώτερον ἐμοῦ καὶ δυνάμενον νὰ λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς τερπνότερον καὶ ἐπωφελέστερον, ἀντεπρότεινα τὰς πλείστας ἀσχολίας, αἵτινες μὲ περιεστοίχουν καὶ οὐδὲ στιγμὴν ἐπέτρεπον νὰ ἀφιερώσω εἰς σύνταξιν τοιούτου λόγου. Ἀλλ᾽ εἰς μάτην, δὲν εἰσηκούσθην. Οὕτως ἵσταμαι νῦν ἐπὶ τοῦ βήματος τούτου, ὁρῶν ὑμᾶς προθύμους μὲν νὰ ἀκροασθῆτε, ὅ,τι κ᾽ ἐὰν λαλήσω, ἀποροῦντας δὲ πάντας, τί ἄρα μέλλω νὰ λαλήσω πρὸς ὑμᾶς.

Μὴ δυνηθεὶς νὰ μετατρέψω τὴν περὶ ἐμοῦ ἀπόφασιν τῆς σχολῆς πρὸς τὸ συμφέρον ὑμῶν, ἐσκέφθην νὰ στρέψω αὐτὴν τοὐλάχιστον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης. Κεῖται παρ᾽ ἐμοὶ ἑτοίμη εἰς δημοσίευσιν ἀπὸ δύο ἤδη μηνῶν ἐργασία τις ἀρχαιολογική, ἣν ἐγὼ μὲν ἰδίᾳ δαπάνῃ δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω, ἡ δὲ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία, δι᾽ ἧς ἄλλοτε αἱ ἐργασίαι αὗται ἐδημοσιεύοντο,

ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ προέδρου καὶ ἀντιπροέδρου αὐτῆς κοιμᾶται ὕπνον βαθύτατον, ἐξ οὗ ἴσως δὲν θέλει ἐξεγερθῆ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ἐκφωνούμενα δημοσιεύονται διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῆς σχολῆς, ἀντὶ παντὸς ἄλλου λόγου ἢ ἄλλης τινὸς ἐπιστημονικῆς διατριβῆς, ἅτινα ἐδυνάμην νὰ συντάξω ἐκ τοῦ προχείρου καὶ νὰ ἀπαγγείλω πρὸς ὑμᾶς σήμερον, ἐνόμισα κάλλιον νὰ ἀναγνώσω ἐνταῦθα τῆς ἀρχαιολογικῆς ταύτης ἐργασίας μέρος τι, ὅπερ τυχαίως οὐ μόνον δὲν ἀπᾴδει ἀλλὰ καὶ κατάλληλον εἶναι εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἵνα δημοσιευθῇ τοὐλάχιστον τὸ μέρος αὐτῆς τοῦτο.

Ἀφορᾷ δὲ τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἡμετέρας ἐργασίας 35 γραπτὰ τεμάχια λίθων, ἅτινα ἐπιμελῶς ἐξετασθέντα καὶ ἀκριβῶς ἀντιπαραβληθέντα πρὸς ἄλληλα, παρέσχον λείψανα τεσσάρων διαφόρων στηλῶν, ἐν αἷς ἦσαν ἀναγεγραμμένοι κατὰ φυλὰς καὶ δήμους οἱ ἔφηβοι οἱ ἐπὶ τεσσάρων διαφόρων ἀρχόντων ἐφηβεύσαντες, ἅμα δὲ καὶ ψηφίσματα, δι' ὧν ἐπαινοῦντο καὶ ἐστεφανοῦντο οἱ ἔφηβοι οὗτοι μετὰ τοῦ κοσμητοῦ καὶ τῶν παιδευτῶν αὐτῶν, ἐκεῖνοι μὲν εὐταξίας ἕνεκεν καὶ φιλοτιμίας, ἣν ἔχοντες διετέλεσαν περὶ τὸν δῆμον, οὗτοι δὲ εὐταξίας ἕνεκεν καὶ ἐπιμελείας, ἣν ἔχοντες διετέλεσαν περὶ τοὺς ἐφήβους.

Τὰ τεμάχια ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν μετὰ πολλῶν ἄλλων κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐν τῇ κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴν κειμένῃ οἰκίᾳ, ἔνθα τῶν ἀρχαιολόγων τινὲς μὲν τὸ ἀρχαῖον βουλευτήριον, ἄλλοι δὲ τὸ μετὰ τὸν Σύλλαν ἐγερθὲν τάττουσι, κεῖνται δὲ νῦν ἄλλα μὲν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, ἄλλα δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, δύο δ' ἐξ αὐτῶν ἠφανίσθησαν μετὰ τὴν ἀντιγραφὴν ἢ ἐτέθησάν που, ὅθεν πρέπει ἐκ νέου νὰ ἀνακαλυφθῶσιν. Εἰσὶ δὲ νῦν τὰ τεμάχια ταῦτα ἅπαντα δημοσιευμένα, πολλὰ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τῶν ἀνεκδότων ἐπιγραφῶν τοῦ ἀρχαιολογικοῦ συλλόγου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν τῇ ἀρχαιολ. ἐφημερίδι, καί τινα μὲν ἡνωμένα, τὰ δὲ λοιπὰ σποράδην, ἐσφαλμένα δὲ τὰ πλεῖστα, τινὰ μάλιστα τῶν τεμαχίων τούτων καὶ ἐπεξειργασμένα εἶναι ὑπὸ ἀνδρῶν δεινῶν περὶ τὴν ἑλ. ἀρχαιολογίαν. Ἀλλὰ τούτου ἕνεκα δὲν πρέπει νὰ νομίσῃ τις, ὅτι ἡ ἡμετέρα ἐπεξεργασία τῶν τεμαχίων εἶναι περιττή· τοὐναντίον μάλιστα καὶ ἀναγκαιοτέρα καθίσταται, καὶ διότι μὲν τῶν τεμαχίων πιστὰ ἀντίγραφα παρέχει, ἀλλὰ μάλιστα διότι δεικνύει τὴν κατὰ στήλας συναρμογὴν τεμαχίων, ἅτινα, σποράδην μὲν καὶ ἀσυναρτήτως δημοσιευμένα, οὐδεμίαν ἢ μικράν τινα ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν ἔχουσι, συνηρμοσμένα δὲ κατὰ στήλας καθίστανται λείψανα μνημείων σπουδαιότατα.

Ἀληθῶς ἐκ τῆς συναφείας καὶ κατατάξεως τῶν τεμαχίων οὐδεμία ἐκ τῶν στηλῶν τούτων ἀπέβη πλήρης, ἀλλ' ἄλλης μὲν πλείονα ἄλλης δ' ὀλιγώτερα τεμάχια ἀνεκαλύφθησαν, τινὰ μάλιστα τῶν τεμαχίων κατετάχθησαν ἐξ εἰκασίας εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στήλην κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ εἶδος τοῦ λίθου· ἀλλ' ὅσον κολοβαὶ κ' ἐὰν εἶναι τούτου ἕνεκα αἱ στῆλαι αὗται, ὅσον ἀμφισβητήσιμος καὶ ἐὰν δύναται νὰ φανῇ ἡ κατάταξις τεμαχίων τινῶν εἰς αὐτάς, τὰ κυριώτερα ὅμως αὐτῶν μέρη εἶναι ἀναμφισβήτητα. Ταῦτα δὲ ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς ἄλληλα δύνανται νὰ συντελέσωσι τὰ μέγιστα καὶ νὰ ὁδηγήσωσιν ἀσφαλέστερον εἰς τὴν λύσιν ἀρχαιολογικῶν τινων ζητημάτων, περὶ ὧν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐρίζουσιν οἱ περὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιολογίαν ἐνασχολούμενοι σοφοὶ τῆς Εὐρώπης ἄνδρες.

Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων μνημείων θέλομεν ἐξετάσει ἐνταῦθα τὸ ἕν. Ἐξελέξαμεν δὲ τὸ πληρέστερον μὲν ἐξ αὐτῶν ἀλλὰ καὶ δυσχερέστερον.

ΕΦΗΒΙΚΗΣ ΣΤΗΛΗΣ ΛΕΙΨΑΝΑ (*).

1. *Συλλογή, ἀντιπαραβολὴ καὶ συναρμογὴ τῶν λειψάνων.*

Τῆς αὐτῆς ἐφηβικῆς στήλης λείψανα φαίνονται 14 τεμάχια, ὧν πιστὰ ἀντίγραφα παρέχων ὁ προκείμενος πίναξ, δεικνύει ἐν ταὐτῷ τὴν θέσιν, ἣν τὰ τεμάχια κατεῖχον ἐν τῇ στήλῃ αὐτῇ. Ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων τὰ φέροντα ἐπὶ τοῦ πίνακος τοὺς ἀριθμοὺς (82) καὶ (202) δὲν ὑπάρχουσι νῦν ἐν τοῖς μουσείοις· τὰ δὲ προκείμενα ἀντίγραφα αὐτῶν διέσωσεν ἡμῖν ὁ Πιττάκης καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι. Τὰ λοιπὰ δώδεκα κεῖνται τὰ μὲν ἐν τῇ καλουμένῃ στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, τὰ δὲ ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἑταιρίας καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν τούτων ἐγένοντο τὰ ἀντίγραφα.

Ἐκ τῶν 14 τούτων τεμαχίων τὰ πλεῖστα συναρμόζονται μετ᾽ ἀλλήλων ἢ συνάπτονται διὰ τοῦ λόγου οὕτως, ὥστε ἐκ τῆς συναφείας αὐτῶν καθίσταται καταφανές, ὅτι περιέχουσι λείψανα τῆς αὐτῆς στήλης. Δύο δ᾽ ἐξ αὐτῶν, τὰ φέροντα ἐπὶ τοῦ πίνακος τοὺς ἀριθμοὺς (123) καὶ (202), παρεμβάλλουσιν ἐν τῇ διὰ τοῦ λόγου συναρμογῇ αὐτῶν μετὰ τῶν ἀπέναντι κειμένων δυσκολίας τινὰς, ὧν ἕνεκα ἐδύνατό τις νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης. Ἀλλ᾽ ἐὰν αἱ δυσκολίαι αὗται ἐξετασθῶσιν ἀκριβέστερον, γίνεται καταφανές, ὅτι μία μὲν ἐξ αὐτῶν ἔκειτο ἐν τῇ στήλῃ αὐτῇ, αἱ δὲ λοιπαὶ προέρχονται μᾶλλον ἐκ τῆς ἐσφαλμένης ἀντιγραφῆς τῶν τεμαχίων (82) καὶ (202).

Πρὶν λοιπὸν ἐκθέσωμεν τὰ ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν τεμαχίων προκύπτοντα λείψανα τῆς στήλης, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἐξετάσωμεν τὰ τεμάχια αὐτὰ πάντα ἀκριβέστερον καὶ νὰ καταδείξωμεν λεπτομερῶς τὰς ἐν τῇ συναρμογῇ αὐτῶν ἀπαντωμένας δυσκολίας, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ κρίνωμεν ἀσφαλέστερον ἐξ αὐτῶν, ἂν τὰ τεμάχια ταῦτα πάντα δύνανται νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν στήλην ταύτην, ἢ ἂν πρέπῃ νὰ ἀποχωρισθῶσί τινα ἀπ᾽ αὐτῆς καὶ τίνα. Τὸ ἐκ τῶν τεμαχίων προκύπτον μνημεῖον εἶναι πολύτιμον καὶ τούτου ἕνεκα τοῦ κόπου ἄξιον.

Τὰ τρία τεμάχια, ὧν τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος ἀντίγραφα φέρουσι τοὺς ἀριθμοὺς (87), (135) καὶ (146), εὑρεθέντα κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς καὶ κείμενα νῦν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας, συναρμόζονται μετ᾽ ἀλλήλων πληρέ-

---

(*) Ὅρα τὸν ἐν τέλει προσηρτημένον πίνακα. Τὰ περὶ τῶν λειψάνων τοῦ μνημείου διαιροῦνται εἰς 3 κεφάλαια, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀφορᾷ τὴν συλλογὴν καὶ συναρμογὴν τῶν τεμαχίων, ἐν οἷς περιέχονται τὰ λείψανα τοῦ μνημείου, τὸ δὲ δεύτερον τὴν κατ᾽ εἰκασίαν συμπλήρωσιν τῶν λειψάνων αὐτῶν, τὸ δὲ τρίτον τὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν ἀνήκει τό τε μνημεῖον καὶ ἡ αἰτία τῆς ἐγέρσεως αὐτοῦ. Ἀλλὰ νὰ ἀναγνωσθῶσιν ὁλοσχερῆ τὰ κεφάλαια ταῦτα ἐνώπιον τῶν μαθητῶν, θὰ ἦτον λίαν ἐπίπονον καὶ πάνυ ὀχληρόν. Τούτου ἕνεκα ἐνώπιον μὲν αὐτῶν ἀνεγνώσθη τὸ μνημεῖον αὐτὸ, ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῶν λειψάνων αὐτῶν καὶ τῶν ἡμετέρων κατ᾽ εἰκασίαν συμπληρώσεων, καὶ ἐρρέθησαν ὀλίγα τινὰ κατ᾽ ἐκλογὴν καὶ συνοπτικῶς περί τε τῶν τεμαχίων καὶ τῶν ἡμετέρων συμπληρώσεων καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μνημείου, ἡ δὲ λεπτομερὴς καὶ ἐν ἐκτάσει ἔκθεσις αὐτῶν ἀφέθη εἰς τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν καὶ ἕπεται νῦν ἐνταῦθα.

στατα καὶ παρέχουσιν ἐφηβικῆς στήλης τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ καταλόγου αὐτῆς. Ἐξ αὐτῶν τὸ μικρὸν τεμάχιον (87), ὂν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς γωνίας τῆς στήλης, καθιστᾷ ἀναμφισβήτητον τὸ πλάτος αὐτῆς ἐντεῦθεν καὶ ὁρίζει τὴν θέσιν τῶν τεμαχίων ἐν τῇ στήλῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων, ἅτινα λείπουσιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν στίχων τοῦ ψηφίσματος. Ἐν δὲ τῷ τεμαχίῳ (146) εἶναι ἐξεσμέναι ἔκπαλαι δύο λέξεις, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ καταλόγου, ἡ δὲ μετὰ τὸν ἕκτον στίχον αὐτοῦ. Τὰ τεμάχια εἶναι ἐφθαρμένα κάτωθεν καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν πλευράν. Ἀντίγραφα τῶν τεμαχίων ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι τοῦ μὲν (135) ὑπ' ἀριθ. 2467, τοῦ δὲ (146) ὑπ' ἀριθ. 2464, τοῦ δὲ (87) ὑπ' ἀριθ. 2525, ἀλλὰ καὶ τῶν τριῶν ἐσφαλμένα.

Πέντε ἄλλα τεμάχια, ὧν τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος ἀντίγραφα φέρουσι τοὺς ἀριθμοὺς 17 (58), 22 (73), (205), 19 (59) καὶ (141), συναρμοζόμενα μετ' ἀλλήλων ἀναμφισβητήτως, παρέχουσιν ἐφηβικῆς στήλης τεμάχιον ψηφίσματος καὶ τὰ πλεῖστα τοῦ καταλόγου αὐτῆς. Ἐκ τῶν 5 τούτων τεμαχίων τὰ μὲν 17(58), 22(73) καὶ 19(59) κεῖνται ἐν τῇ καλουμένῃ στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐδημοσιεύθησαν δὲ σποράδην μὲν ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ ἀρχ. συλλόγου, παραληφθέντα δὲ ὑπὸ Ῥαγκαβῆ εἰς τὴν συλλογήν του ὑπ' ἀριθ. 993 a. b. c. κατετάχθησαν ὀρθῶς εἰς τὴν αὐτὴν στήλην.

Τοῦ δὲ τεμαχίου (205), εὑρεθέντος νεωστὶ ἐν τοῖς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κειμένοις ἀρχιτεκτονικοῖς λειψάνοις, ἀντίγραφον πάντη ἐσφαλμένον ἐδημοσίευσεν ὁ Πιττάκης ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 2582, λέγων, ὅτι τὸ τεμάχιον ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐφηβικῆς στήλης, ἧς ἐδημοσιεύθησαν ἡνωμένα δύο τεμάχια ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ ἀρχ. συλλόγου ὑπ' ἀρ. 16. Ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τούτου καί τοι πάντη ἐσφαλμένου εἰκάσαντες, ὅτι τὸ τεμάχιον εἶναι ἐκ τῆς προκειμένης στήλης, ἧς εἴχομεν ἤδη τὰ πλεῖστα τῶν τεμαχίων συνηρμοσμένα, μετεκομίσαμεν αὐτὸ διὰ τοῦ κλητῆρος τῆς ἑταιρίας εἰς τὴν στοὰν καὶ δοκιμάσαντες εὕρομεν, ὅτι συναρμόζεται πληρέστατα ἀριστερόθεν μὲν μετὰ τῶν τεμαχίων 17 (58) καὶ 22 (73), κάτωθεν δὲ μετὰ τοῦ τεμαχίου 19 (59). Περὶ τῆς ἐσφαλμένης ἀντιγραφῆς καὶ τῆς ἀληθοῦς συναρμογῆς τοῦ τεμαχίου πληροφορηθεὶς ἔπειτα ὁ Πιττάκης διὰ τοῦ κλητῆρος τῆς ἑταιρίας, ἐδημοσίευσεν αὐτοῦ νέον ἀντίγραφον μετὰ τῶν 3 τούτων τεμαχίων ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 2628, ἀλλὰ πάλιν ἐσφαλμένον. Ποῦ τὸ τεμάχιον κεῖται νῦν, ἀγνοοῦμεν, ἡμέρας τινὰς ἔκειτο ἐν τῇ στοᾷ πλησίον τῶν ἄλλων τριῶν τεμαχίων. Τὸ τεμάχιον εἶναι ἐκ τῆς δεξιᾶς γωνίας, ἔχει πάχος 13/00, πλάτος δὲ κατὰ τὸν στίχον τοῦ ψηφίσματος 17/00.

Τὸ δὲ τεμάχιον (141), ἀνακαλυφθὲν κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφάς, κεῖται νῦν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἑταιρίας, συναρμόζεται δ' ἄνωθεν ἀκριβῶς μετὰ τοῦ τεμαχίου 19 (59). Ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 2468, ἀλλ' ἀνεγνώσθη ἐσφαλμένως.

Τῆς συστάδος ταύτης τὰ τεμάχια 17 (58) καὶ 22 (73), ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς τὰ τεμάχια (135) καὶ (146), ἀληθῶς δὲν συναρμόζονται μετ' αὐτῶν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ λόγου συναρμογὴ αὐτῶν κατά τε τὸ ψήφισμα καὶ κατὰ τὸν κατάλογον αὐτῶν μαρτυρεῖ ἀναμφιλέκτως, ὅτι τὰ 8 ταῦτα τεμάχια εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης, ἐμπεριέχουσι δὲ τὰ πλεῖστα τοῦ καταλόγου καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ψηφίσματος αὐτῆς.

Τὰ 8 τεμάχια ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸν πυρῆνα τρόπον τινὰ τῆς στήλης ταύτης, εἰς ἣν κατατάττονται ἐξ ἀντιπαραβολῆς κατ' εἰκασίαν κάτωθεν μὲν μικρὸν τεμάχιον, περιέχον λείψανον τοῦ καταλόγου, ἄνωθεν δὲ πέντε τεμάχια, ἐξ ὧν τρία μὲν περιέχουσι τὸ ἄνω ἀριστερὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος, δύο δὲ τὸ κατὰ δεξιὰν μέρος αὐτοῦ.

Τὸ μικρὸν τεμάχιον, οὗ τὸ ἀντίγραφον φέρει ἐπὶ τοῦ πίνακος τὸν ἀριθμὸν 15 (55), κεῖται ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἑταιρίας, περιέχει λείψανά τινα τοῦ καταλόγου καὶ τὸν παιδοτρίβην καὶ δὲν συνάπτεται μὲν μετ' οὐδενὸς ἐκ τῶν ἄλλων τεμαχίων τοῦ καταλόγου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς γραφῆς καὶ ἐκ τοῦ λίθου καὶ τῆς ἐπεξεργασίας αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τῶν τοῦ καταλόγου λειψάνων γίνεται δῆλον, ὅτι εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης. Καὶ ἀνήκει μὲν προδήλως εἰς τὸν κατάλογον, ἀλλ' ἄδηλον εἶναι, ἂν εἰς τὴν πρώτην ἢ εἰς τὴν μέσην σελίδα αὐτοῦ· πιθανώτερον φαίνεται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην, εἰς ἣν κατετάχθη. Ἀντίγραφον τοῦ τεμαχίου ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ συλλόγου καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ ὑπ' ἀρ. 996 b.

Ἐκ δὲ τῶν τριῶν τεμαχίων, ἅτινα ἐμπεριέχουσι τὸ ἄνω ἀριστερὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος, τὸ μὲν φέρον ἐπὶ τοῦ πίνακος τὸν ἀριθμὸν 12 (2) κεῖται ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἑταιρίας, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ ἀρχ. συλλόγου καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ ὑπ' ἀρ. 442. Τὸ δὲ φέρον τὸν ἀριθμὸν 7(72) κεῖται ἐν τῇ καλουμένῃ στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ ὑπ' ἀρ. 595. Τὰ τεμάχια συναρμόζονται μετ' ἀλλήλων πληρέστατα καὶ εἶναι μὲν ἐφθαρμένα πανταχόθεν, ἀλλὰ τὸ τεμάχιον 12(2) οὐχ ἧττον μαρτυρεῖ, ὅτι ἀνήκει εἰς στήλην, ἥτις εἶχεν ἀέτωμα. Εἶναι δὲ ἀκριβῶς στοιχηδὸν γεγραμμένα, ὡς τὸ τεμάχιον (135). Ἐκ δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ πρώτου στίχου λείπουσι προδήλως δύο γράμματα. Καὶ ἐδύνατο μέν τις νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἂν ὁ πρῶτος στίχος ἤρχετο ἀπὸ τῆς γωνίας, ἀλλ' ἀντιπαραβάλλων τὰ τεμάχια ταῦτα πρὸς τὸ (135) καὶ τὸ ἐκ τοῦ καταλόγου μικρὸν γωνιῶδες τεμάχιον (87), πείθεται εὐχερῶς, ὅτι καὶ ἐντεῦθεν λείπει κατ' ἀριστερὰν τοιοῦτόν τι τεμάχιον, καὶ ὅτι οὐ μόνον ὁ πρῶτος στίχος ἤρχετο ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς στήλης καὶ κατ' αὐτὸν πρέπει νὰ ἀριθμηθῶσι τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῶν ἑπομένων στίχων ἐλλείποντα γράμματα, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ τεμάχια ταῦτα καὶ ἐκεῖνα εἶναι τῆς αὐτῆς στήλης.

Τὸ δὲ τεμάχιον (82) ἀνεκαλύφθη μὲν κατὰ τὰς πρώτας ἀνασκαφὰς τῆς ἀρχ. ἑταιρίας, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν λίθων μετακομιδῇ ἐγένετο ἄφαντον καὶ οὐδεὶς οἶδε, ποῦ νῦν κεῖται. Ὁ Πιττάκης προλαβὼν ἀντέγραψεν αὐτὸ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῶν ἀνασκαφῶν, καὶ ἐδημοσίευσεν αὐτὸ ἐκ τοῦ χειρογράφου ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι ὑπ' ἀρ. 2487. Ἐκ τοῦ χειρογράφου τοῦ Πιττάκη ἐγένετο τὸ ἡμέτερον ἀντίγραφον καὶ πιστῶς κατ' αὐτό. Τούτου ἕνεκα διαφέρει τοῦ ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι δημοσιευθέντος κατὰ τὸν 10 στίχον διαφορὰν οὐχὶ ἐπουσιώδη, ἔχον ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἄρχοντος μετὰ τὴν συλλαβὴν ΝΕ τὸ ὄμικρὸν ἐν τῷ στίχῳ μὲν τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ παρεμβεβλημένον μεταξὺ τῶν στοίχων. Οὕτως κεῖται ἐν τῷ χειρογράφῳ αὐτῷ τοῦ Πιττάκη, εἶναι μικρότερον τῶν ἄλλων γραμμάτων καὶ μέλανι διαφόρῳ γεγραμμένον, ἐν συντόμῳ φαίνεται ὕποπτον. Ἐνόσῳ τὸ τεμάχιον ἐξετάζεται καθ' ἑαυτό, τὸ ὄμικρὸν τοῦτο οὐδεμίαν ἢ μικρὰν ἔχει σημασίαν. Ἀλλ' ἐν τῇ συναρμογῇ τοῦ τεμαχίου μετ' ἄλλων, πρὸς ἃ ἀντιπαραβαλλόμενον μεγίστην δεικνύει συνάφειαν, τὸ ὄμικρὸν τοῦτο μέγιστον παρεμβάλλει πρόσκομμα. Τούτου ἕνεκα ἐση-

μειώσαμεν αὐτὸ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ, ὅπως κεῖται ἐν τῷ χειρογράφῳ αὐτῷ τοῦ Πιττάκη. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ Πιττάκης περὶ αὐτοῦ, ὡμολόγησεν εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται, ἂν τὸ ὄμικρὸν τοῦτο ἔκειτο οὕτως ἐν τῷ λίθῳ, ἢ ἂν ἐτέθη ὑπ' αὐτοῦ, ἵνα συμπληρωθῇ ἐκ τοῦ προχείρου τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος. Τούτου ἕνεκα τὸ ὄμικρὸν τοῦτο μικρὰν δύναται νὰ ἔχῃ βαρύτητα εἰς τὰς περὶ τῆς συναρμογῆς τοῦ τεμαχίου εἰκασίας, ἐὰν αὗται ἄλλοθεν ὁρμώμεναι καθίστανται ἂν οὐχὶ ἀναμφισβήτητοι ἀλλὰ τοὐλάχιστον πιθανώτεραι.

Τὸ τεμάχιον τοῦτο, ἀντιπαραβαλλόμενον πρὸς τὸ τεμάχιον 7(72), συναρμόζεται μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ λόγου, ὡς ὁ πίναξ δεικνύει, οὕτως, ὥστε καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιπαραβάλωμεν τοὺς λίθους δυνάμεθα νὰ μὴ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι τὰ τεμάχια εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης. Διότι τοιαύτη τυχαία διατομὴ τῶν λέξεων ἐν ἑπτὰ στίχοις εἰς δύο διαφόρους στήλας εἶναι πάντη ἀπίθανος.

Ἐξετάζων τις ἤδη τὰ τρία τεμάχια ταῦτα ὁμοῦ καὶ ἀντιπαραβάλλων αὐτὰ πρὸς τὸ (135), κατανοεῖ οὐχὶ δυσκόλως, ὅτι ἀνήκουσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν στήλην.

Ὅτι τὰ τρία ταῦτα τεμάχια εἰς στήλην ἐφηβικὴν ἀνήκουσιν, ἐν ᾗ ἐπαινεῖτο οὐχὶ κοσμητής τις ἀλλ' οἱ ἔφηβοι, κατανοεῖ τις εὐχερῶς ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς κειμένων, στίχ. 9, πάντες εὐτάκτως, στίχ. 10, τῷ κοσμητῇ, στίχ. 17, τὸν κοσμητὴν, στίχ. 22, ἔχοντε]ς διατελο[ῦσιν, στίχ. 24, τὸν κοσμητήν. Ἀληθῶς ὁ Ῥαγκαβῆς ἐκ μόνων τῶν ἐν τῷ 8 στίχῳ διασωθέντων γραμμάτων ΠΡ, ἅπερ συμπληροῖ πρ[υτανεύσαντες], εἰκάζει, ὅτι τὸ τεμάχιον 12(2) ἀνήκει εἰς ψήφισμα περὶ πρυτάνεων. Ἀλλ' ἡ εἰκασία αὐτοῦ δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ ἐσφαλμένη οὐ μόνον ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν τεμαχίων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτου καὶ μόνου, ὅτι τὰ περὶ πρυτάνεων ψηφίσματα ἄλλην ἔχουσι σύνθεσιν (ὅρ. C. I. G. N. 112 καὶ 113 καὶ πρβ. ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2455), ἥν, φαίνεται, ἀγνοῶν, συνεπλήρωσε τὸν ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημ. δημοσιευθέντα λίθον (ἀρ. 283), ὃν παρέλαβεν εἰς τὴν συλλογήν του (N. 797), οὐχὶ κάλλιον τοῦ πρώτου ἐκδότου. Προσεκτικώτερος ὁ Meier οὔτε τὰ γράμματα ΠΡ συνεπλήρωσεν, οὔτε περὶ τῆς στήλης γνώμην τινὰ ἐξέφρασεν ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ τεμαχίου.

Ἐξετάζων τις περαιτέρω τὰ τρία τεμάχια καὶ ζητῶν νὰ συμπληρώσῃ τοὺς στίχους, ὅσοι δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι κατὰ τοὺς κοινοὺς τῶν ψηφισμάτων τύπους, εἰκάζει εὐχερῶς, ὅτι τῆς στήλης, εἰς ἣν ἀνήκουσι τὰ τεμάχια, ἕκαστος πλήρης στίχος εἶχε 46 γράμματα. Ἀληθῶς ὁ Ῥαγκαβῆς ζητῶν νὰ συμπληρώσῃ τὸ τεμάχιον 12(2) εἰκάζει, ὅτι ἕκαστος στίχος τῆς στήλης εἶχε 37 γράμματα, ἀλλὰ τὴν εἰκασίαν αὐτοῦ ἐξελέγχει ὁ 5 στίχος, ἔνθα δὲν δύνανται νὰ χωρέσωσιν αἱ ἀναμφισβητήτως ἀπαιτούμεναι λέξεις, ἐὰν ὁ στίχος εἶχε 37 μόνον γράμματα. Ὀρθότερον εἴκασεν ὁ Meier, ὅτι οἱ στίχοι εἶχον γράμματα 45. Ἀλλ' ἀληθῶς οἱ ἐντελῶς πλήρεις στίχοι εἶχον 46. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν γραμμάτων ἑκάστου στίχου τῆς στήλης προκύπτει ἐκ τοῦ 4 καὶ 18 στίχου, οἵτινες συμπληροῦνται ἀναμφισβητήτως, ὁ μὲν 4 οὕτως·

. . τ]εῖ τῆς πρυτανεία[ς, ἐκκλησία, τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε
ν Λ]εωκράτης . . . . . .

ὁ δὲ 18 οὕτως·

. . . . περὶ τουτ-
ου γνώμην] δὲ ξυμβάλλεσθαι [τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δ-
οκεῖ τεῖ β]ουλεῖ . . . .

Τὸν αὐτὸν δὲ ἀριθμὸν χορηγεῖ καὶ ὁ 12 στίχος τοῦ τεμαχίου (135), ὅστις συμπληροῦται ἀναμφισβητήτως οὕτως·

. . . . . . ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τ-
ὸν] γραμματέα τὸν κατὰ [πρ]υτανεία[ν ἐν στήλει λιθίνει καὶ
στ]ῆσαι ἐν ἀγορᾷ . . . .

Ἐὰν δὲ παρατεθῶσι τὰ τεμάχια, ὡς ὁ πρῶτος στίχος ἐν τῷ τεμαχίῳ 12 (2) ἀπαιτεῖ, δεικνύει δὲ ὁ πίναξ, οἱ τελευταῖοι πέντε στίχοι τοῦ τεμαχίου (82) ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τοὺς πρώτους πέντε στίχους τοῦ τεμαχίου (135) καὶ συμπληροῦσιν ἀλλήλους οὕτως εὐχερῶς καὶ ἀναμφιλέκτως, ὥστε μόλις δύναται νὰ διστάσῃ τις, ὅτι τὰ τεμάχια εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης.

Ἡ συναρμογὴ αὕτη, ἐν ᾗ οὐδὲν παρεμβάλλεται πρόσκομμα, χορηγεῖ εἰς τὴν στήλην τὸ ἄνω ἀριστερὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος καὶ τὸν ἄρχοντα αὐτῆς, χορηγεῖ δ' ἐνταυτῷ καὶ τὸν ἄρχοντα, ἐφ' οὗ οἱ στεφανούμενοι ἔφηβοι ἐφήβευσαν, ἀλλ' ἀμφίβολον ἕνεκα τῆς ἀμφιβόλου γραφῆς.

Λείψανα τῆς αὐτῆς στήλης εἶναι καθ' ἡμᾶς τὰ τεμάχια ταῦτα πάντα, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο λοιπὰ τεμάχια (123) καὶ (202) φαίνονται οὐχὶ ἄλλης στήλης λείψανα, καί τοι οὐχὶ μικρᾶς δυσκολίας ἐν τῇ διὰ τοῦ λόγου συναρμογῇ αὐτῶν μετὰ τῶν ἀπέναντι κειμένων παρεμβάλλοντα.

Τὸ τεμάχιον (123), εὑρεθὲν κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφάς, κεῖται νῦν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας, εἶναι ἡ ἄνω δεξιὰ γωνία στήλης ἐχούσης ἀέτωμα, ἔχει δὲ πάχος 11/00. Ἀντίγραφον τοῦ τεμαχίου ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι ὑπ' ἀρ. 2456, ἀλλ' ἐγένετο μετ' ἀπροσεξίας οὐχὶ μικρᾶς. Τὸ ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐγένετο ἐκ τοῦ λίθου αὐτοῦ. Τὸ τεμάχιον εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν γεγραμμένον, ὡς τὸ τεμάχιον 12 (2). Ὅτι τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς στήλην ἐφηβικὴν, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ 7 στίχου. Ἐκ δὲ τοῦ 4 στίχου, συμπληρουμένου ἀναμφισβητήτως οὕτως,

. . . . εἰκ-
οστεῖ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησ]ία, τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε
ν . . . .

προκύπτει, ὅτι ἡ στήλη, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ τεμάχιον, εἶχεν ἐν ἑκάστῳ πλήρει στίχῳ 46 γράμματα.

Τοῦ πρώτου δὲ στίχου τοῦ τεμαχίου τὰ δύο πρῶτα γράμματα εἶναι οὐχὶ ΟΣ, ὡς ἔχει τὸ ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι ἀντίγραφον, ἀλλὰ ΩΣ. Μικρὰ δύναται νὰ φανῇ ἡ παραδρομὴ αὕτη, ἀλλὰ παραμορφόνει τὸν λίθον τοσοῦτον, ὥστε οὐδεμίαν ἐπιτρέπει ἀντιπαραβολὴν αὐτοῦ πρὸς τὸ τεμάχιον 12(2), οὐδὲ δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ παραδρομὴν ἐνταῦθα, ἐὰν δὲν ἀνιχνεύσῃ ἄλλοθεν τὴν συνάφειαν τοῦ τεμαχίου τούτου μετὰ τοῦ τεμαχίου 12(2). Τὰ δύο ταῦτα γράμματα καὶ κυρίως τὸ Ω, ἐὰν δὲν θελήσῃ τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι εἶναι σφάλμα τοῦ λιθοξόου, μαρτυροῦσιν ἀναμφιλέκτως, ὅτι τοῦ ψηφίσματος τῆς στήλης, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ τεμάχιον, ὁ πρῶτος στίχος περιεῖχε λέξιν τινὰ μὴ συνήθη ἐν τῷ τύπῳ τῶν ψηφισμάτων, καταλήγουσαν εἰς ως.

Ἀντιπαραβαλλόμενον δὲ τὸ τεμάχιον τοῦτο πρὸς τὸ τεμάχιον 12(2) δὲν συνά-

πτεται μὲν μετ' αὐτοῦ ἀμέσως, ἀλλ' οὐ μόνον εἶναι τοῦ αὐτοῦ λίθου, ἔχει τὴν αὐτὴν γραφὴν καὶ ἐπεξεργασίαν καὶ τὰς αὐτὰς διαστάσεις τῶν στίχων καὶ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ οἱ στίχοι αὐτοῦ πάντες μεταβαίνουσιν ἀπροσκόπτως εἰς τοὺς τοῦ τεμαχίου 12(2) καὶ συμπληροῦσιν αὐτούς, προσοχῆς δὲ μάλιστα ἄξιοι εἶναι οἱ στίχοι 6|7, ἐν οἷς εἶναι διῃρημένον τὸ δημοτικὸν Περ[γα]σῆθεν.

Καὶ τυχαῖον μὲν ἀλλὰ περίεργον εἶναι, ὅτι τὴν αὐτὴν παραλλαγὴν τοῦ τύπου, ἣν δεικνύουσι τὰ γράμματα ΩΣ ἐν τῷ τεμαχίῳ (123), δεικνύει καὶ τὸ τεμάχιον 12(2), καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον. Ὁ πρῶτος δηλ. στίχος τοῦ τεμαχίου κατὰ τοὺς στίχους 4 καὶ 18, οἵτινες συμπληροῦνται ἀναμφισβητήτως, πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ αὐτὸς 46 γράμματα ἀπὸ τοῦ πρώτου γράμματος αὐτοῦ μέχρι τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ δευτέρου στίχου. Ἀλλ' ἐὰν συμπληρωθῇ κατὰ τὸν συνήθη τύπον τῶν ψηφισμάτων διὰ τῶν μᾶλλον πολυσυλλάβων λέξεων, αἵτινες δύνανται νὰ λάβωσι χώραν ἐν αὐτῷ, εἶναι δ' αὗται ἱπποθωντίδος δωδεκάτης, παρέχει μόλις γράμματα 43, ταῦτα·

Ἐπ]ὶ Νικίου ἄρχοντος [ἐπὶ τῆς ἱπποθωντίδος δωδεκάτ-
ης] πρυτανείας . . . .

Ἐὰν δὲ εἰς τὸν τύπον ἀντὶ δωδεκάτης τεθῇ τρίτης, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ ἐν τῷ ψηφίσματι κείμενος μὴν Βοηδρομιών, ὁ τρίτος τοῦ ἀττικοῦ ἔτους, καὶ συνεπλήρωσαν ἤδη ὁ Meier καὶ ὁ Ῥαγκαβῆς, ὁ πρῶτος στίχος περιέχει 40 γράμματα. Ἀλλ' ἀναντιῤῥήτως ἔκειντο καὶ ἐν αὐτῷ 46. Ἔκειτο ἄρα παρὰ τὰς συνήθεις λέξεις τοῦ τύπου καὶ ἄλλη τις λέξις μὴ σύνηθης ἐν τῷ τύπῳ. Ὅπερ δὲν παρετηρήθη μὲν ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ τεμαχίου, ἀλλ' εἶναι ἀναντίῤῥητον.

Ἐξ ἁπάντων τούτων δύναται νὰ εἰκάσῃ τις, ὅτι τὰ τεμάχια εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης, τὰ δὲ ἐν τῷ τεμαχίῳ (123) γράμματα ΩΣ εἶναι λείψανα τῆς λέξεως τῆς μὴ συνήθους ἐν τῷ τύπῳ τῶν ψηφισμάτων, ἣν ὑπεμφαίνει τὸ τεμάχιον 12(2) καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον. Ἐὰν δὲ τὰ τεμάχια τεθῶσιν, ὅπως ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων τῆς στήλης καὶ οἱ ἀναμφισβητήτως συμπληρούμενοι στίχοι 4 καὶ 6 ἀπαιτοῦσι, δεικνύει δὲ ὁ πίναξ, προκύπτει, ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶχεν ὀκτὼ γράμματα, ἐξ ὧν λείπουσιν ἕξ. Ἀληθῶς οὔτε νὰ μαντεύσωμεν, οὔτε κατ' ἄλλα ψηφίσματα νὰ συμπληρώσωμεν δυνάμεθα τὴν λέξιν ταύτην, ἐκ δὲ τῆς θέσεως, ἣν κατέχει, οὐδὲ νὰ ἀντιπαραβάλωμεν δυνάμεθα πρὸς ἄλλο μνημεῖον. Ἀλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ τεμάχια δὲν ἀνήκουσι εἰς τὴν αὐτὴν στήλην, δεικνύοντα ἄλλοθεν τοσαύτην συμφωνίαν.

Ἀλλ' ἄλλη δυσκολία πολλῷ μείζων παρεμβάλλεται ἐν τῇ συναρμογῇ τοῦ τεμαχίου (123) ἐκ τοῦ ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) κειμένου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ ἐφήβευσαν οἱ ἐν τῇ στήλῃ ἀναγεγραμμένοι ἔφηβοι. Κατὰ τὸ ἀντίγραφον, ὅπερ διέσωσεν ἡμῖν ὁ Πιττάκης, ὁ ἄρχων οὗτος ἐκαλεῖτο Νεοκλῆς. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν τέλει τοῦ 7 στίχου τοῦ τεμαχίου (123) διασωθέντων γραμμάτων Μεν καὶ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου 8 ἐν τῷ τεμαχίῳ 12(2) γραμμάτων λεους τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος τούτου δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἄλλως εἰ μὴ Μεν[εκ]λέους. Ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων ἀναμφισβητήτως τὸ ἓν μόνον ἔκειτο ἐν τῇ στήλῃ. Ἐὰν δὲ ἐν τῷ λίθῳ ἔκειτο Νεοκλέους, ὡς χορηγεῖ ἡμῖν τὸ ἀντίγραφον τοῦ Πιττάκη, τὸ τεμάχιον (123), ὅσην δήποτε κ' ἐὰν δεικνύει ὁμοιότητα καὶ συμφωνίαν πρὸς τὸ τεμάχιον 12(2), δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν αὐτὴν στήλην. Ἀλλ' εἰκάζομεν, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἔκειτο ἄλλο τι, οὐ μόνον διότι ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ Πιττάκη τὸ ὄνομα εἶναι ἀμφιβόλως

γεγραμμένον, ἔχον τὸ ὄμικρὸν παρεμβεβλημένον, ἀλλὰ καὶ διότι καὶ ἐν τῷ στίχῳ 20, ἔνθα τὸ ὄνομα κεῖται, καὶ ἐν τῷ στίχῳ 7, ἔνθα πρέπει νὰ τεθῇ πρὸς συμπλήρωσιν, μένει μία θέσις κενὴ πρὸ τοῦ ὀνόματος, ἐὰν οἱ στίχοι συμπληρωθῶσι διὰ τῶν ἀναμφιλέκτως ἀπαιτουμένων λέξεων, αἵτινες εἶναι ἐν μὲν τῷ 7 στίχῳ «ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ ἐφηβεύσαντες ἐπὶ . . . », ἐν δὲ τῷ 20 « ἐπαινέσαι τοὺς ἐφήβους τοὺς ἐφηβεύσαντας ἐπὶ . . . ». Ὅπερ, ἐὰν δὲν ἀποδεικνύῃ, ἀλλὰ πιθανολογεῖ, ὅτι ἔκειτο ἄλλο ὄνομα, ἔχον ἓν γράμμα περισσότερον τοῦ ὑπόπτου.

Ἐκ τοῦ ἄρχοντος τῆς στήλης Νικίου δὲν δύναται νὰ διακριθῇ, ποῖον ἐκ τῶν ὀνομάτων ἔκειτο ἐν τῇ στήλῃ, διότι κ' ἐὰν ὁ τῆς στήλης ἄρχων Νικίας ἦναι ὁ τοῦ καταλόγου Νικίας, ὁ χρηματίσας ἄρχων Ὀλ. 121, 1, ὡς εἴκασαν ὁ Meier καὶ ὁ Ραγκαβῆς ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ τεμαχίου 12(2), προγενέστερος αὐτοῦ ἄρχων ἐν τῷ καταλόγῳ οὔτε Μενεκλῆς οὔτε Νεοκλῆς ὑπάρχει. Ὁ δὲ παρὰ Δημοσθένει (περὶ Στεφ. §. 73 Bek.) ἐν δυσὶ ψηφίσμασιν ἀναφερόμενος Νεοκλῆς καὶ εἰς τὴν Ὀλυμ. 109, 4 ἀνήκων οὐ μόνον εἰς τοὺς ψευδωνύμους κατετάχθη (ὅρ. Boeckh. de archont. pseudonym. p. 138) ἀλλὰ καὶ πολλῷ ἀρχαιότερος εἶναι, ἀπέχων τοῦ Νικίου 11 Ὀλυμπιάδας.

Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ ἄρχοντος τῆς στήλης Νικίου ἐδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἔκειτο Νικοκλέους, ὁ δὲ Πιττάκης κατὰ παραδρομὴν ἀντέγραψε Νεοκλέους παραλείψας τὸ πρῶτον Κ καὶ μεταβαλὼν τὸ Ι εἰς Ε. Τὸ δὲ ἐξ εἰκασίας ὄνομα τοῦτο φαίνεται τόσον πιθανόν, ὅσον καὶ τοὺς στίχους πληροῖ ἀκριβῶς, ἔχον ἓν μόνον γράμμα περισσότερον τοῦ ὑπόπτου Νεοκλέους, καὶ ὁ Meier καὶ ὁ Ραγκαβῆς συνεπλήρωσαν ἤδη ἐν τῷ 7/3 στίχῳ τοῦ τεμαχίου 12(2) αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀλλ' ἀπίθανον φαίνεται, ὅτι ἐγράφη ψήφισμα ἐπὶ Νικίου ἄρχοντος Ὀλ. 121, 1 περὶ ἐφήβων ἐφηβευσάντων ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος Ὀλ. 119, 3 ἤτοι πρὸ 7 ἐτῶν. Εἶτα δὲ καὶ ἐκ τοῦ χειρογράφου ἡ εἰκασία αὐτη ἀπομακρύνεται παράπολυ.

Πιθανώτερον νομίζομεν, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἔκειντο μόνα τὰ γράμματα ΝΕΚΛΕΟΥΣ, ὁ δὲ Πιττάκης μετὰ τὴν ἀντιγραφὴν παρενέβαλεν τὸ ὄμικρὸν καὶ συνεπλήρωσεν ἐκ τοῦ προχείρου τὸ ὄνομα κατὰ τὸ μέσον, ὅπερ ἤδη ἐκ τῆς τῶν λίθων συμφωνίας καταφαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ συμπληρωθῇ κατὰ τὴν ἀρχήν, Με]νεκλέους. Τὸ ὄνομα τοῦτο πληροῖ τοὺς στίχους ἀκριβῶς καὶ συνάπτει τὰ τεμάχια (123) καὶ 12(2), ἅτινα δεικνύουσι τοσαύτην ὁμοιότητα. Ἄρχων Μενεκλῆς ἀληθῶς ἐν τῷ καταλόγῳ δὲν ὑπάρχει πρὸ τοῦ Νικίου· ἀλλὰ πρῶτον μὲν δὲν δύναται νὰ διισχυρισθῇ τις, ὅτι ὁ ἄρχων τῆς στήλης Νικίας εἶναι αὐτὸς ὁ τοῦ καταλόγου· εἶτα δὲ εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐκ τοῦ καταλόγου λείπει εἷς ἄρχων, οὗτινος ἡ θέσις ὁρίζεται μὲν μεταξὺ Ὀλυμπιοδώρου καὶ Φιλίππου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ Meier (ἐν τῇ περὶ ἀρχόντων διατριβῇ Com. Epigr. II. σελ. 93) ὁ ἄρχων οὗτος λείπει μεταξὺ Νικοκλέους καὶ Φιλίππου. Καὶ ἐὰν ἐδύνατό τις νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ τῆς στήλης ἄρχων Νικίας εἶναι ὁ τοῦ καταλόγου, ὁ νέος οὗτος ἄρχων θὰ ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις λείπει ἐκ τοῦ καταλόγου, ἀνήκει δὲ μεταξὺ Νικοκλέους καὶ Νικίου.

Κατὰ ταῦτα οὐδόλως διστάζομεν νὰ κατατάξωμεν τὸ τεμάχιον (123) εἰς τὴν στήλην ταύτην. Διότι πιθανώτερον εἶναι, ὅτι τὰ τεμάχια 12(2) καὶ (123) ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στήλην, ἢ ὅτι εἰς δύο στήλας ὑπῆρχε μὲν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ λέξις τις παρὰ τὸν τύπον, οἱ δὲ στίχοι οὐ μόνον εἶχον ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων ἀλλὰ καὶ κατέληγον εἰς τὰ αὐτὰ γράμματα, καὶ τὸ δημοτικὸν δὲ τοῦ εἰπόντος

τὸ ψήφισμα ἦν τὸ αὐτὸ ἢ διάφορον μὲν ἀλλὰ διῃρέθη κατὰ τὰ αὐτὰ γράμματα. Τοιαύτη σύμπτωσις φαίνεται πάντη ἀπίθανος. Διότι προϋποθέτει, ὅτι ἅπαντα τὰ ἀνταλασσόμενα ἐν τῷ τύπῳ ὀνόματα καὶ ἀρχόντων καὶ γραμματέων, καὶ δημοτικά, καὶ πατρωνυμικὰ κ. τ. λ. εἶχον ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων. Διὰ τῆς πιθανωτάτης δὲ κατατάξεως τοῦ τεμαχίου (123) εἰς τὴν στήλην ταύτην ὁ ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ Πιττάκη εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων εἰσαγόμενος Νεοκλῆς, ἐκβάλλεται πάλιν ἐξ αὐτῆς καὶ ἀντ'αὐτοῦ εἰσάγεται ἄλλος τις νέος ἄρχων Μενεκλῆς, ἀμφίβολος μέν τοι καὶ οὗτος, ἀλλὰ πολλῷ πιθανώτερος ἐκείνου καὶ ἐξελεγκτέος διὰ τοῦ λίθου αὐτοῦ.

Τὸ δὲ τεμάχιον (202) τοῦ ψηφίσματος ἐγένετο ἡμῖν γνωστὸν ἐκ τῆς ἀρχαιολ· ἐφημερίδος, ἐν ᾗ ἐδημοσιεύθη ὑπ'ἀριθ. 2185. Τὸ τεμάχιον εὑρέθη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πιττάκη ἐν τῇ αὐτῇ θέσει πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς ἀρχαιολ. εταιρίας. Ποῦ δὲ νῦν κεῖται, ἐρωτηθεὶς ὁ Πιτάκης, ὡμολόγησεν, ὅτι ἀγνοεῖ. Ἡμεῖς ἀνεζητήσαμεν αὐτὸ εἰς μάτην ἐν τῇ καλουμένῃ στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἔνθα εἶναι κατατεθειμένα τὰ τεμάχια τὰ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὑρεθέντα πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς ἀρχ. εταιρίας. Τὸ τεμάχιον ἦν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πιττάκη στοιχηδὸν γεγραμμένον, ἀλλ' ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθέντι ἀντιγράφῳ ἡ στοιχηδὸν γραφὴ κατὰ τοὺς τελευταίους ὀκτὼ στίχους εἶναι προδήλως τεταραγμένη. Ἦν δὲ τὸ τεμάχιον γωνιῶδες κατὰ τὰ δεξιά, καὶ πλάτος μὲν εἶχε 14/00, πάχος δὲ 10/00. Ἀντεγράψαμεν αὐτὸ ἐνταῦθα πιστῶς ἐκ τῆς ἀρχαιολ. ἐφημερίδος, ἴδομεν δὲ καὶ διήλθομεν δὶς τὸ χειρόγραφον τοῦ Πιττάκη, ἀλλὰ διαφορὰς εὕρομεν ἐν αὐτῷ στιγμὴν μόνον ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ τεμαχίου μετὰ τὸ Σ, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ 6 ΛΙ ἀντὶ ΔΙ, ἃς εἰσηγάγομεν εἰς τὸ προκείμενον ἀντίγραφον. Τηρήσαντες δὲ πάντα τὰ λοιπὰ πρόδηλα σφάλματα, ἐξερρυθμίσαμεν μόνον τὴν τῶν 8 τελευταίων στίχων στοιχηδὸν γραφήν.

Ὅτι τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς στήλην ἐρηδικήν, φανερόν. Ἀλλ'ὅτι καὶ ἡ στήλη εἶχεν ἐν ἑκάστῳ στίχῳ οὐχί, ὡς ὁ Πιττάκης εἰκάζει, 33 γράμματα ἀλλὰ 46, ὅσα ἡ προκειμένη στήλη, εὐχερῶς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ 11 στίχου τοῦ τεμαχίου, συμπληρουμένου ἀναμφισβητήτως οὕτως·

. . . . . . καὶ χρηματίσαι περὶ τούτ-
ου γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς β]ουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δ-
οκεῖ τῇ βουλῇ. . . . . . .

Ἀντιπαραβαλλόμενον δὲ τὸ τεμάχιον πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς προκειμένης στήλης, συμπληροῖ αὐτὰ καὶ συμπληροῦται ὑπ' αὐτῶν οὕτως, ὥστε μόλις δύναται νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ἐν τῇ συναρμογῇ αὐτοῦ παρεμβάλλεται δυσκολία τις. Διότι ἐν αὐτῷ κεῖνται ὁ κοσμητὴς καὶ ὁ καταπαλταφέτης, οἵτινες εἶναι ἀναγεγραμμένοι ἐν τοῖς τοῦ καταλόγου τεμαχίοις, οἱ δὲ ἀντιστοιχοῦντες στίχοι 13/6 καὶ 14/7, ἐν οἷς κεῖνται οἱ σύνδεσμοι «ὅπως. . . ἐπειδή» καὶ τὰ ῥήματα «τετίμηνται . . τιμηθῶσι», εἶναι διῃρημένοι οὕτως, ὥστε τὸ μὲν ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) κείμενον τετίμηνται ἀνήκει εἰς τὸν ἐν τῷ τεμαχίῳ (202) κείμενον ἐπειδή, τὸ δὲ ἐν τῷ τεμαχίῳ (202) κείμενον τιμηθῶσι ἀνήκει εἰς τὸν ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) κείμενον ὅπως. Καὶ στίχους δὲ τὸ τεμάχιον ἔχει οὐχὶ πλείονας ἢ ὅσοι ἀπαιτοῦνται μεταξὺ τῶν τεμαχίων (123) καὶ (205). Τοσοῦτον δὲ καταφαίνεται πανταχόθεν, ὅτι τὸ

τεμάχιον ἀνήκει εἰς τὴν στήλην ταύτην, ὥστε ἄτοπον φαίνεται καὶ νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἐξ εἰκασίας κατατάττει αὐτὸ εἰς αὐτήν.

Καὶ ὅμως ἐὰν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πιττάκη τὸ τεμάχιον εἶχε πλάτος 14/00, καθ' ὁποιονδήποτε στίχον καὶ ἐὰν ἐμετρήθη, τούτου καὶ μόνου ἕνεκα δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐκ τῆς στήλης ταύτης. Διότι καὶ ἐν τῷ τεμαχίῳ 12(2) καὶ ἐν τῷ (123) καὶ ἐν τῷ (205) 14/00 μόλις χωροῦσι 14 γράμματα, ἐν αὐτῷ δὲ ὁ μὲν μακρότατος στίχος ἔχει 22, ὁ δὲ ἐλάχιστος 17. Καὶ τὸ πάχος δὲ τοῦ τεμαχίου, ὃν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πιττάκη 10/00, διαφέρει τοῦ πάχους τῶν τεμαχίων (123) καὶ (205).

Ἀλλὰ καὶ οἱ στίχοι 1, 5, 6, 8, 12, 14, 15 καὶ 17 τοῦ ἀντιγράφου παρεμβάλλουσι προσκόμματά τινα εἰς τὴν συναρμογὴν αὐτῶν μετὰ τῶν ἀντιστοιχούντων ἢ ἀμέσως ἑπομένων, ταῦτα·

Τὸ ἐν τῷ στίχ. 1 λείψανον ἐκ Κ δὲν συναρμόζεται μετὰ τῶν ἐν τῷ τεμαχίῳ (123) λειψάνων τοῦ ἀντιστοιχοῦντος στίχου, διότι ταῦτα ἀπαιτοῦσι Ν ἢ λείψανον ἐκ Ν, ἵνα προκύψῃ τὴ]ν [π]όλιν.

Τὰ ἐν τῷ στιχ. 5. γράμματα ΕΙΟΥ δὲν συναρμόζονται ἐν οὐδεμιᾷ λέξει μετὰ τῶν ἐν τῷ ἀντιγράφῳ (82) γραμμάτων ΤΡΥΜ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος στίχου, ἐὰν δὲν ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἀντὶ ΤΡΥΜ ἔκειτο ΤΟΥΜ ἤτοι Ο ἀντὶ Ρ. Οὕτω προκύπτει ἐκ τῶν λειψάνων «εἰς τὴν τ[ο]ῦ Μ[ουσ]είου φυλακήν.»

Τὸ ἐν τῷ στιχ. 6. τελευταῖον γράμμα Ι ἕνεκα τῆς ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) κενῆς θέσεως μεταξὺ δήμου καὶ ὅπως πλεονάζει ἐν τῷ ἐκ τῆς συναρμογῆς προκύπτοντι στίχῳ· ἀλλ' οὐδ' ἄγουσιν εἰς εἰκασίαν τινὰ τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ γράμματα ΛΙ, ἅτινα ἐν τῷ τύπῳ ἐγένοντο ΔΙ.

Ἐν τῷ στίχ. 8. μένει ἐν τῷ τέλει μία θέσις κενὴ ἄνευ λόγου, ἥτις δὲν δύναται νὰ πληρωθῇ, ἐὰν δὲν ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἡ κενὴ θέσις ὑπῆρχε μετὰ τὸ τύχῃ ἢ βουλῇ.

Τὸ ἐν τῷ στίχ. 12 τελευταῖον γράμμα Ν ἕνεκα τῆς κενῆς θέσεως ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) μετὰ τὸ βουλῇ πλεονάζει, μένουσι δὲ ἐν τῷ 13 στίχῳ, ἐὰν συμπληρωθῇ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ (82) κείμενα, πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος δύο θέσεις κεναί, αἵτινες δεν δύνανται νὰ πληρωθῶσιν, ἐὰν δὲν ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἐν μὲν τῷ 12 στίχῳ τὸ τελευταῖον γράμμα Ν ἐν τῷ λίθῳ δὲν ὑπῆρχεν, ἐν δὲ τῷ 13 ἔκειτο ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) οὐχὶ Νεοκλέους ἀλλὰ Μενεκλέους.

Τὸ ἐν τῷ στιχ. 14 τελευταῖον γράμμα Ι πλεονάζει ἐν τῷ ἐκ τῆς συναρμογῆς προκύπτοντι στίχῳ, ἀπαιτεῖται δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἑπομένου κατὰ τὴν ἐν τῷ τεμαχίῳ (135) θέσιν τῶν γραμμάτων.

Τὸ ἐν τῷ στιχ. 15 τελευταῖον γράμμα Υ ἕνεκα τῆς κενῆς θέσεως πρὸ τοῦ εἶναι πλεονάζει ἐν τῷ ἐκ τῆς συναρμογῆς προκύπτοντι στίχῳ, οὐδὲ δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς τὸν ἑπόμενον. Ὥστε ἵνα ἀρθῇ ἡ δυσκολία αὕτη, πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ἢ ὅτι κενὴ θέσις πρὸ τοῦ εἶναι δὲν ὑπῆρχεν, ἢ ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἔκειτο «εἶναι δ' αὐτοῖς» ἀντὶ «εἶναι δὲ αὐτοῖς».

Τὸ ἐν τῷ στιχ. 17 κείμενον ΤΟΝ δὲν συναρμόζεται μετὰ τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις τεμαχίοις λειψάνων τοῦ στίχου, ἐὰν δὲν ὑποθέσῃ τις, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ αὐτῷ ἔκειτο ΤΩΝ. Οὕτω προκύπτει ἐπ]αινέσαι [δὲ καὶ τ]ὸν κοσ[μητὴν αὐ]τῶν.

Οἱ λοιποὶ στίχοι 4, 7, 9, 10, 11, 13, 17, 19, καὶ 24 συναρμόζονται πάντες ἄνευ προσκόμματος μετὰ τῶν ἀντιστοιχούντων καὶ μετὰ τῶν ἑπομένων.

Κατὰ ταῦτα τὸ τεμάχιον τοῦτο, ἐὰν πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Πιττάκης ἀντέγραψε καὶ κατεμέτρησεν αὐτὸ, τηρήσας ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐκ τῆς στήλης ταύτης. Ἀλλὰ τὰς μὲν διαστάσεις ὁ Πιττάκης δὲν εἶχε σημειωμένας ἐν τῷ χειρογράφῳ αὐτῷ, ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ αὐτῶν, δὲν ἐνθυμεῖτο, πόθεν ἐσημείωσεν αὐτὰς δημοσιεύων τὸ τεμάχιον. Παραδείγματα δὲ ἐσφαλμένης ἀντιγραφῆς ἔχομεν πρόσφατα ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ τεμαχίου (123), τῷ ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2456, ἔνθα ἀντὶ ΩΣ ἀντεγράφη καὶ ἐδημοσιεύθη ΟΣ, ἐν τῷ τοῦ τεμαχίου (135), ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2467, ἔνθα ἄλλα μὲν ἀντ' ἄλλων ἀντεγράφησαν, ἄλλα δὲ μετετέθησαν, ἐν τῷ τοῦ τεμαχίου (205), οὗ ἀντίγραφα δύο ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερ. ἐσφαλμένα καὶ τὰ δύο τοσοῦτον, ὥστε ἐὰν δώσῃ τις πίστιν πλήρη εἰς αὐτὰ, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον (ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2582) οὐδόλως δύναται νὰ εἰκάσῃ, ὅτι τὸ τεμάχιον εἶναι ἐκ τῆς στήλης ταύτης, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον (ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2628) ἀναγκάζεται νὰ ἐξοκείλῃ εἰς εἰκασίας ἀτόπους ἐκ γραμμάτων τινῶν προσαφθέντων εἰς τὸ ὄνομα τῆς φυλῆς, ἅτινα οὔτε ὑπάρχουσιν οὔτε δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἐν τῷ λίθῳ. Αὐτοῦ δὲ τοῦ μικροτάτου τεμαχίου (87), ἐν ᾧ ἓξ μόνα γράμματα ἀκέραια ὑπάρχουσιν τὸ ἀντίγραφον (ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2525) εἶναι ἐσφαλμένον, ἔχον ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ πρὸ τοῦ ΛΥ ἓν Α, μετατεθειμένα δὲ τὰ γράμματα.

Τούτων ἕνεκα δίδοντες περισσοτέραν πίστιν εἰς τὴν διὰ τοῦ λόγου συναρμογὴν τοῦ τεμαχίου μετὰ τῶν παρακειμένων, κατατάττομεν αὐτὸ εἰς τὴν στήλην ταύτην, εἰς ἣν ἀναμφιλέκτως ἀνήκει, καὶ, κρίνοντες ἐκ τῆς συναρμογῆς μᾶλλον περὶ τοῦ ἀντιγράφου ἢ ἐκ τοῦ ἀντιγράφου περὶ τῆς συναρμογῆς, διορθόνομεν τὸ ἀντίγραφον ἐξ εἰκασίας κατὰ τὴν συναρμογήν. Ἂν δὲ ἡ ἡμετέρα εἰκασία ἦναι σφαλερὰ, δύναται νὰ ἐξελέγξῃ αὐτὴν μόνος ὁ λίθος, ἐάν ποτε εὑρεθῇ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τεμαχίων καὶ τῆς συναρμογῆς αὐτῶν, τὰ μὲν βέβαια καὶ ἀναμφισβήτητα, τὰ δὲ ἀμφίβολα μὲν καὶ ἀμφισβητήσιμα ἀλλ' οὐχὶ ἀπίθανα. Πλὴν τῶν τεμαχίων (202) καὶ (205) τὰ λοιπὰ πάντα εἴχομεν οὐ μόνον κατατεταγμένα εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀλλὰ καὶ ἐπεξειργασμένα, ὅτε ἐγένετο ἡμῖν γνωστὸν ἐκ τῆς ἀρχαιολ. ἐφημερίδος τὸ τεμάχιον (202) καὶ ἀνεκαλύφθη τὸ τεμάχιον (205). Τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἐδύναντο νὰ συμπληρωθῶσι πολλὰ μὲν ἐξ ἀντιπαραβολῆς τῶν τεμαχίων, πολλὰ δὲ ἐξ εἰκασίας κατὰ τοὺς κοινοὺς τύπους, ἀλλ' ἦσαν αἴνιγμα δι' ἡμᾶς τὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ τεμαχίου (82) γράμματα ΤΡΥΜ, ἅτινα νῦν μετὰ τῶν ἐν τῷ τεμαχίῳ (202) συμπληροῦνται εὐχερῶς ἐξ ἀντιπαραβολῆς καὶ προσθέτουσιν ἀναμφισβητήτως εἰς τὰς τῶν ἐφήβων λειτουργίας τὴν τοῦ Μουσείου φυλακὴν, ἥτις δύναται νὰ ὁρίσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἐποχὴν τῆς στήλης καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς εἰς τοὺς ἐφήβους ἀπονεμομένας τιμὰς εὐχερέστερον.

Ἡ στήλη δὲν συμπληροῦται μὲν ὁλοσχερῶς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τεμαχίων, ἀλλ' εἶναι ἡ πληρεστέρα πασῶν τοῦ εἴδους τούτου. Οὐδὲν δ' ἄλλο ἐκ τῶν γνωστῶν ἡμῖν τεμαχίων ἀνήκει εἰς αὐτήν. Τὰ δὲ λοιπὰ τεμάχια τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰς στήλας τοῦ εἴδους τούτου, ἑνωθέντα μετ' ἀλλήλων, παρέσχον πολλῷ ἀτελεστέρας τὰς λοιπὰς τρεῖς στήλας.

Ἡ στήλη πλάτος μὲν εἶχε περίπου 45/00, μῆκος δὲ ὑπὲρ τὸ ἓν μέτρον. Τὸ ψήφισμα ἦν ἀκριβῶς στοιχηδὸν γεγραμμένον, ἀλλ' ὑπῆρχον ἔν τισι τῶν στίχων

κενὰ διαστήματα, ὧν ἕνεκα στίχοι τινὲς ἀντὶ 46 εἶχον 45 ἢ 44 γράμματα, ὁ δὲ 23 στίχος δὲν προέβαινε μέχρι τῆς γωνίας. Ὁ κατάλογος αὐτῆς εἶναι πυκνότερον καὶ οὐχὶ ἀκριβῶς στοιχηδὸν γεγραμμένος. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι 58 γράμματα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου. Τὰ γράμματα εἶναι εὐκρινῶς καὶ κομψῶς ἐγκεχαραγμένα, τὸ δὲ Ο καὶ Θ ἔχουσι μᾶλλον τετραγωνικὴν μορφήν. Ἡ εἰκ η δοτικὴ ταλαντεύετα μεταξὺ ΕΙ καὶ ΗΙ.

2. *Συμπλήρωσις τῶν λειψάνων τῆς στήλης.*

Τὰ ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν 14 τούτων τεμαχίων προκύπτοντα λείψανα τῆς στήλης, συμπληρούμενα, ἔνθα δύνανται καθ' ἡμᾶς ἐξ εἰκασίας νὰ συμπληρωθῶσιν, εἶναι ἐν μικροῖς γράμμασι ταῦτα·

Ἐπ]ὶ Νικίου ἄρχοντος [. . . . . .]ως, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντίδος τρίτ-
ης] πρυτανείας, ἧ Ἰσο[κράτης] Ἰσοκράτου Ἀλωπεκῆθεν ἐγρα-
μμ]άτευεν, Βοηδρομιῶ[νος ἕκτ]ει μετ' εἰκάδας, ἕκτει καὶ εἰκ-
οστ]εῖ τῆς πρυτανεία[ς, ἐκκλησ]ία, τῶν προέδρων ἐπεψήφι[ζ]ε-
ν Λ]εωκράτης Λεωστρά[του . . . .] ι[ος κ]αὶ συμπρόεδροι. Ἔδοξ-
εν] τεῖ βουλεῖ καὶ τῷ [δήμῳ . . . . . σ]τρατος Μυννίσκου Περ-
γα]σῆθεν εἶπεν. Ἐπειδ[ὴ οἱ ἔφηβοι οἱ ἐ]φηβεύσαντες ἐπὶ Μεν-
εκ]λέους ἄρχοντος, πρ . . . . οντ[ε]ς [τὴν π]όλιν, διέμει-
ναν] πάντες εὐτάκτω[ς . . . . πε]ιθόμενοι τοῖς τε [ν]όμο[ις
κα]ὶ τῷ κοσμητεῖ [καὶ διετέλεσαν;] τὸν ἐνιαυτὸν τάς τε [φυλ-
ακὰ]ς λειτου[ρ]γοῦντες κ[αὶ ἅπαντ]α τὰ παραγγελ[λ]όμενα ὑπ[ὸ
τοῦ σ]τρατηγοῦ εἰς [τ]ὴν τ[ο]ῦ Μ[ουσ]είου φυλακὴν, καθά περ ἐτά-
χθησαν ὑπ]ὸ τοῦ δήμου. Ὅπως [ἂν ο]ὖν, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ [ἐ-
φηβεύσ]α[ν]τες τε[τ]ίμηνται, κ[ατὰ τ]ὴν ἀξίαν τιμηθῶσι καὶ οὗ-
τοι], ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι [τεῖ] βουλ[εῖ], τοὺς προέδρους,
οἳ ἂν] προεδ[ρε]ύωσιν εἰς τὴν [ἐπιο]ῦσαν ἐκκλησίαν, προςαγα-
γεῖν] τὸν κο[σ]μητὴν μετὰ τὰ ἱε[ρὰ κ]αὶ χρηματίσαι περὶ τούτ-
ου, γνώμην] δὲ ξυμβάλλεσθα[ι τῆς β]ουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δ-
οκεῖ τεῖ β]ουλ[εῖ] ἐπαινέσα[ι τοὺ]ς ἑτέρους τοὺς ἐφηβεύσα-
ντας ἐπὶ Μενε]κλέους ἄρχοντ[ος καὶ] στεφανῶσαι αὐτοὺς χρ-
υσῷ] στ[εφάνῳ] κατὰ τὸν νόμ[ον εὐτ]αξίας ἕνεκεν καὶ φιλοτ-
ιμί]ας, ἣν [ἔχοντε]ς διατελο[ῦσιν πρ]ὸς τὸν δῆμον. Εἶναι δ' αὐ-
το]ῖς καὶ π[ροεδρία]ν ἐν τοῖς [ἀγῶσι]ν, οἷς ἡ πόλις [τ]ί[θη]σιν.
Ἐπ]αινέσαι [δὲ καὶ τ]ὸν κοσ[μητὴν αὐ]τ[ῶ]ν Ἀμεινίαν Ἀντιφάν-
ου] Κηφισιέα. [Ἐπαιν]έσαι [δὲ καὶ τὸ]ν παιδοτρίβην Ἑρμόδωρ-
ον] Ἑορτίου Ἀ[χαρνέα καὶ τὸν ἀκον]τιστὴν Φιλόθεον Στρατ-
ί[ο]υ Λαμπτρέα [καὶ τὸν καταπ]αλ[τα]φέτην Μνησίθεον Μνησι-
θέ]ου Κόπρειον [καὶ τὸν γρα]μματ[έ]α Ἑρ[μ]ι[γ]ένην καὶ τὸν το-
ξό]την Σῶνδρον [Κρῆτα καὶ] στεφα[ν]ῶσαι αὐτοὺς θαλλοῦ στε-
φά]νῳ εὐταξίας [ἕνεκα καὶ] ἐπιμελ[ε]ίας, ἣν ἔχοντες διατελ-
οῦ]σιν περὶ τοὺς ἐφή[βους]. Ἀναγρά[ψ]αι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τ-

ὸν] γραμματέα τὸν κατὰ [πρ]υτανεία[ν ἐν] στήλ[ει λιθίνει καὶ στ]ῆσαι ἐν ἀγορᾷ. Τὸ δὲ [γεν]όμενον [ἀνάλωμα ε]ἰς τὴν [στ]ήλην με]ρίσαι τοὺς ἐπὶ τεῖ δι[οικήσ]ει.

Ἡ βουλὴ τοὺς
ἐφήβους.

[ὁ δῆμ]ος τὸν
[κοσ]μητὴν
Ἀμ]εινίαν
Ἀντ]ιφάνου
Κη]φισιέα

ὁ δῆμος τοὺς
ἐφήβους.

Οἱ ἐφηβεύ[σ]αντες

(Ἀντιγονίδος).
Αἰθαλίδαι.
Χα[ρ]ῖνος Θρασωνίδου.
Εἰτεαῖοι.
Λυ[σ]ικράτης Φορμίωνος.
Κηδαθηναιεῖς.
Θεόφιλος Θεοξένου.
(Δημητριάδος).
Μελιτεῖς.
Χαιρ]ητάδης Προξένου.
Ἐ]κ Κοίλης.
. . . . ος Εὐθίου.
['Ερεχθεῖδος].
. . . . .
. . . . . ο]υ.
. . . . .
. . . . . ου.
. . . . Εὐκ]λείδου.
[Αἰγεῖδος]
. . . . .
. . . . δ]ώρου.
. . . . εῖ]ς.
. . . Κ]αλλικρά[του].
. . . . ο]ι.
. . . . ησίου.
Τὸν παιδο-
τρίβην
Ἑρμόδωρον
Ἑορτίου
Ἀχ[αρνέα].
. . . .
. . . .

Π[ανδι]ονίδος.
[Μυρρ]ινούσιοι.
Ἀρισ[τοκρά]της Ἀντιμά[χ]ου
Π . . . . . .
Τεισ[αμ]ενός . . .
Ὄα]θεν
Ἱερο[κ]λῆς Ἀντ . . .
Ἀγγελῆθε[ν]
Χα[ιρ]έστρατος Χαι[ρεστράτου]
Λεωντίδος
Σουνιεῖς.
Ξενοφῶν Θεμιστοκ[λέους]
Πήληκες.
Λυσανίας Λυσάνδ[ρου].
Ἀκαμαντίδο[ς].
Κεφαλῆ[θεν].
Φιλοκράτης . . . . .
Σφή[ττιοι].
Εὐκλε[ίδης . . .]ου
[Οἰνεῖδος].
. . . . .
. . . . . ο]υ.
. . . . .
. . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Κεκροπίδος.
Φλυεῖς.
Νικήρατος Νικηράτου.
Ἱππ[ο]θ[ω]ντίδ[ος].
Ἀζηνιεῖς.
Χά]ρης Πολλίου.
Θυμαιτάδαι.
Ἀριστόδημος Κλεόλεω.
Αἰαντίδος.
Μαραθώνιοι.
Β]ούθηρος Φιλωνίδου.
Ε]ὐθύνομος Ἀντιμάχου.
Ῥαμνούσιοι.
Κλεομέδων Κλεαρέτου.
Τηλέσκοπος Ἀριστοκρίτου.
Φαληρεῖς.
Ἀμεινίας Δηλιάδου.
Ἀντιοχίδος.
Ἀλωπεκεῖς.
Διοφάνης Κλεαινέτου.
Χαρίας Ἀρχεριάδου.
Παλληνεῖς.
Τιμοκράτης Κηφισοδήμου.
Κηφίσιος Κηφισοδήμου.
Τ]ὸν καταπαλ-
τ]αφέτην
Μνησίθεον
Μνησιθέου
Κόπρειον.
[Τὸν τ]οξότην
[Σῶνδρ]ον Κρῆτα.

Στίχ. 1. Ἡ λέξις ἡ παρὰ τὸν συνήθη τύπον τῶν ψηφισμάτων ἐνταῦθα μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος κειμένη καὶ κατὰ τὴν τῶν τεμαχίων συναρμογὴν καταλήγουσα εἰς ΩΣ ἐχαρακτήριζεν ἴσως τὸν ἄρχοντα τοῦ ψηφίσματος Νικίαν. Περίεργον δ᾽εἶναι, ὅτι ἡ γενικὴ Ἀθμονέως ἡ κειμένη μετὰ τοῦ ὀνόματος ἄλλου τινὸς ἄρχοντος, Νικίου καὶ αὐτοῦ καλουμένου, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐπὶ τοῦ τετρακιονίου τῆς Ἀθηνᾶς (C. I. G. N. 477) ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου πληροῖ ἀκριβῶς τὰς θέσεις· ἀλλ᾽ οὔτε ἡ ἐποχὴ τῆς στήλης οὔτε ἡ συνήθεια ἐπιτρέπει αὐτὴν ἐνταῦθα. Διότι ἡ μὲν στήλη ἀνήκει ἀναμφισβητήτως εἰς τοὺς μακεδονικοὺς χρόνους, τὰ δὲ δημοτικὰ κεῖνται μετὰ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἄρχοντος (πρβ. τὴν περὶ ἀρχόντων πραγματείαν τοῦ Meier Com. Epigr. II. σελ. 73.). Καὶ ἡ γενικὴ βασιλέως πληροῖ ἀκριβῶς τὸ χάσμα, ἀλλὰ τοιαύτη προσθήκη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ψηφίσματι ἀπηντήθη ἄχρι τοῦδε. Τοὐναντίον ἔν τινι καταλόγῳ τῶν ἐφήβων καὶ τῶν παιδευτῶν αὐτῶν (C. I. G. N. 272) μετὰ τοῦ ἐπωνύμου ἄρχοντος κεῖται καὶ ὁ βασιλεύς, ἂν καὶ κατὰ τὸν Βοίκχιον οὗτος δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κατάλογον.

— 2. Τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως τῆς πρυτανείας συμπληροῦται εὐχερῶς ἐκ τοῦ πατρωνυμικοῦ. Πληροῦν δ᾽ ἀκριβῶς τὸ χάσμα, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀναμφισβήτητον.

— 3. Ἐγράψαμεν ἐπεψήφιζεν, ἀλλ᾽ ὁ λίθος ταλαντεύεται μεταξὺ Ζ καὶ Σ.

— 5. Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ στίχου εἶναι Ε, ὡς ὀρθῶς ἀντέγραψεν ὁ Ῥαγκαβῆς, οὐχὶ Σ. Τὸ δὲ ὄνομα κατὰ ταῦτα εἶναι οὐχὶ Σωκράτης, ὡς ἀνέγνωσεν ὁ Meier, ἀλλὰ Λ]εωκράτης, ὡς ὀρθῶς συνεπλήρωσεν ὁ Ῥαγκαβῆς. Τὸ δὲ δημοτικὸν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλλειπόντων γραμμάτων δύναται νὰ ἦναι Κηττ]ιος ἢ Οἰνα]ῖος. Ἡ κατάληξις ιος κατὰ τὰ λείψανα αὐτῆς εἶναι ἀναμφισβήτητος. Κατὰ ταῦτα ὁ παρὰ Δημοσθένει (πρὸς Λεωχάρην) Λεωκράτης Λεωκράτου, εἰς ὃν ὁδηγεῖ ἡμᾶς ὁ Meier ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ τεμαχίου 12(2), Ἐλευσίνιος ὤν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τι κοινὸν μετὰ τοῦ ἡμετέρου. Περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι καὶ ἐὰν καθ᾽ ἑαυτὸ ἐξετασθῇ τὸ τεμάχιον 12(2), δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῷ στίχῳ τὸ δημοτικὸν Ἐλευσίνιος, πλεοναζόντων ἐν τῷ σίχῳ τριῶν γραμμάτων ἢ τοὐλάχιστον ἑνός.

— 6. Ὀνόματα καταλήγοντα εἰς στρατος ἁρμόζουσιν ἐνταῦθα πλεῖστα λ. χ. Δεινό]στρατος, Χαιρέ]στρατος κ. ἄλ. Ἐκ δὲ τοῦ προκειμένου λίθου μανθάνομεν, ὅτι, ὅπως τὸ ὄνομα Μύννιχος (C. I. G. 174), οὕτω καὶ τὸ ὄνομα Μυννίσκος γραπτέον διὰ δύο ν. Τὸ ὄνομα κεῖται παρ᾽ Ἀθηναίῳ (ὅρ. λεξ. Pape), ἔνθα δι᾽ ἑνὸς ν γέγραπται.

— 7. Τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος συμπληροῦται κατὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ συναρμογῆς τῶν τεμαχίων ῥηθέντα. Ἄλλως δὲ ἐκ μόνων τῶν γραμμάτων Μεν μένει ἀόριστον.

— 8. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις λειψάνων δεν δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν συμπλήρωσίν τινα τοῦ στίχου λόγου ἀξίαν. Τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ 12(2) γράμματα ΠΡ εἶναι λίαν ἀόριστα. Ὁ Meier δὲν ἐτόλμησε νὰ συμπληρώσῃ αὐτά. Ὁ Ῥαγκαβῆς συμπληροῖ μὲν ΠΡ[υτανεύσαντες καὶ ἐκ τούτων καὶ μόνων τῶν γραμμάτων, ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη, εἰκάζει, ὅτι τὸ τεμάχιον εἶναι ἐκ ψηφίσματος περὶ πρυτάνεων, ἀλλ᾽ αἱ εἰκασίαι αὐτοῦ ἀκυροῦνται ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν τεμαχίων. Τὰ δὲ ἐν τῷ τεμαχίῳ (123) διασωθέντα λείψανα τῶν γραμμάτων οὐ μόνον παρέχουσιν ἀναμφισβήτητον τὴν αἰτιατικὴν « π]όλιν, » ἀλλ᾽ ὑπεμφαίνουσιν ἐνταυτῷ, ὅτι ἐνταῦθα ἔκειτο μετοχική τις πρότασις, ἧς λείψανα εἶναι ταῦτα πάντα. Τὰ δὲ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ

Πιττάκη διασωθέντα ΟΝΤΩΣ φαίνονται μὲν ἐξ ἐπιῤῥήματος, ἀλλ' ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκ τῆς μετοχῆς αὐτῆς καὶ ἀνάγκη νὰ διορθωθῶσιν ΟΝΤΕΣ, ἤτοι ἀντὶ Ω εἰκάζομεν, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἔκειτο Ε. Τὰ δὲ δύο ἑπόμενα εἶναι ἐκ τοῦ ἄρθρου ΤΗΝ. Τίς δ' ἦν ἡ μετοχικὴ αὕτη πρότασις ἡμεῖς τοὐλάχιστον δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν· ἐσήμαινεν ἴσως αὕτη τὸ κύριον ἔργον τῶν ἐφήβων ἐν τῷ διαστήματι τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἐφηβείας. Ἦν δ' αὐτὸ κατὰ μὲν τὸν Ἁρποκρατίωνα (ἐν λ. περίπολος), « περιπολεῖν τὴν χώραν καὶ διατρίβειν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις », κατὰ δὲ τὸν Οὐλπιανὸν (εἰς τὸν Δημ. Ὀλυνθ. 3.) « περιπολεῖν τὰ περὶ τὴν πόλιν φρούρια». Κατὰ δὲ τὸν Πολυδεύκην (Η. 105) « οἱ ἔφηβοι περιῄεσαν τὴν χώραν φυλάττοντες, ὥσπερ ἤδη μελετῶντες τὰ στρατιωτικά» (Πρβ. Ξενοφ. ἀπομν. 3. 5,27). Ἀλλ' οὔτε « περιιόντες τὴν πόλιν » οὔτε « προφυλάττοντες τὴν πόλιν » πληροῖ ὁλοσχερῶς τὸ χάσμα.

— 9. Τὸ ἐπίῤῥημα εὐτάκτως ἀνήκει εἰς τὴν μετοχὴν πειθόμενοι, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἔκειτο καί τι ἄλλο, ἴσως καὶ τοῦτο ἐπίῤῥημα. Οἱ Ἀθηναῖοι « εὐτάκτως ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις » κεῖται παρὰ Ξενοφ. ἀπομν. 3, 5, 18.

— 10. Τί πρὸ τῆς αἰτιατικῆς « τὸν ἐνιαυτὸν » ἔκειτο, ἄδηλον, συμπληροῦμεν δὲ τοῦ λόγου χάριν « καὶ διετέλεσαν ». Ἡ δὲ αἰτιατικὴ αὕτη φαίνεται συμφωνοῦσα μᾶλλον πρὸς τὴν τοῦ Ἁρποκρατίωνος μαρτυρίαν, λέγοντος (ἐν. λ. περίπολος), ὅτι κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην οἱ ἔφηβοι διέτριβον ἐν τοῖς περιπόλοις ἕνα ἐνιαυτόν.

— 11. Πρὸ τῆς μετοχῆς λειτουργοῦντες ἔκειτο λέξις καταλήγουσα εἰς ΑΣ, ὡς ὑπεμφαίνει τὸ πρὸ τοῦ Σ διασωθὲν σκέλος ἐξ Α. Τὴν αἰτιατικὴν « φυλακὰς » πορίζόμεθα ἐκ τῶν παρ' Ἁρποκρατίωνι κειμένων « καὶ διατρίβειν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις» ἀλλ' ἴσως ἔκειτο φρουρὰς ἕνεκα τοῦ ἑπομένου (στίχ. 12) φυλακήν. Λειτουργεῖν δὲ καὶ λειτουργία ἐπὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας εἶναι συνήθη παρὰ Πολυβίῳ π. χ. 6, 34 « ἀνὴρ . . . . ὃς κατὰ τὰς τῶν φυλακῶν λειτουργίας ἀπολύεται ».

— 12. Πρὸς τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ (82) λείψανα ΤΡΥΜ, ἅτινα ὁ Πιττάκης συμπληροῖ τρύμ[ην, ἀντιπαραβαλλόμενα τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ (202) λείψανα ΕΙΟΥ, ἅτινα ὁ Πιττάκης συμπληροῖ Λυκ]είου, ἄγουσιν ἀσφαλῶς καὶ ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν συμπλήρωσιν Τ[Ο]Υ Μ[ΟΥΣ]ΕΙΟΥ. Ὁ Πιττάκης ἀναμφιβόλως ἀντέγραψε κατὰ παραδρομὴν Ρ ἀντὶ Ο. Τὸ Μουσεῖον ὡς εἶναι γνωστὸν ἐκ τοῦ Παυσανίου (1,25,8) ἐτείχισε Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καὶ ἔθεσεν εἰς αὐτὸ φρουράν, ἣν ἐξέβαλεν ἐξ αὐτοῦ ἔπειτα ὁ Ὀλυμπιόδωρος, αἱρεθεὶς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, « γέροντάς τε καὶ μειράκια ἀγαγὼν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας » (Παυσ. 1, 26, 1). Τὸ Μουσεῖον ἐδύνατο ἔκτοτε νὰ ἦναι ἓν τῶν φυλακτηρίων, ἐν οἷς διέτριβον οἱ ἔφηβοι.— Τίς δὲ εἶναι ὁ στρατηγὸς, περὶ οὗ ἐνταῦθα οὕτως ἁπλῶς γίνεται μνεία, ἀγνοοῦμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ψήφισμα εἰς αὐτὴν ταύτην τοῦ Ὀλυμπιοδώρου τὴν ἐποχὴν πίπτει, εἰκάζομεν, ὅτι ἦν, οἷος ὁ Ὀλυμπιόδωρος.

— 14. Τὰ ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημ. γράμματα ΔΙ ἄγουσιν εἰς τὴν μετοχὴν « δι[αμείναντες », ἥτις φαίνεται μὲν ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω στίχ. 8 κειμένου « διέμειναν » καὶ πληροῖ ἀκριβῶς τὸ χάσμα, ἀλλ' εἶναι ἄκυρος. Τὰ δὲ ἐν τῷ χειρογράφῳ γράμματα ΛΙ φαίνονται ὁδηγοῦντα εἰς τὴν μετοχὴν Λειτουργήσαντες, ἥτις δὲν ἁρμόζει ἐν τῷ χάσματι. Πρὸς δὲ τούτοις πλεονάζει τὸ Ι. Ἔκειτο ἴσως ἐφηβεύσ]αντες.— Ὁ δὲ ἐνταῦθα κείμενος τύπος εἶναι πρωτοφανής. Ἐν ἄλλοις ψηφίσμασι κεῖται ἐν τῇ θέσει ταύτῃ προτροπή τις. (Ὅρ. Fr. El. Epigr.

gr. σελ. 321). Ἀλλ' ὁ πρωτοφανὴς οὗτος τύπος δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ἀτόπου συναρμογῆς τῶν τεμαχίων. Διότι, καὶ ἐὰν καθ' ἑαυτὰ θεωρηθῶσι τὰ τεμάχια, τοιοῦτός τις τύπος ὑπεμφαίνεται ἐκ τῶν « ἐπειδὴ. . . . τιμηθῶσι », ἅτινα δὲν δύνανται νὰ περιληφθῶσιν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει, ἂν καὶ ὁ ἡμέτερος Πιττάκης παρὰ πάντας τοὺς γραμματικοὺς κανένας τὰ συμπεριέλαβεν ἐν μιᾷ.

Οἱ δὲ ἄλλοι οὗτοι οἱ τιμηθέντες ἦταν ἀναμφιβόλως καὶ αὐτοὶ ἔφηβοι. Τούτου ἕνεκα ἐπάγεται « τιμηθῶσι καὶ οὗτοι». Ἐὰν ἔκειτο οἱ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ οἱ μὴ ἔφηβοι, ἀναμφιβόλως θὰ ἔκειτο κατωτέρω « τιμηθῶσι καὶ οἱ ἔφηβοι ». Ἐπειδὴ δὲ κατωτέρω στίχ. 19 ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ἀναγινώσκομεν « Ἐπαινέσαι τοὺς ἑτέρους τοὺς ἐφηβεύσαντας », εἰκάζομεν, ὅτι οἱ ἄλλοι οὗτοι ἔφηβοι ἐφήβευσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος, ἐτιμήθησαν δὲ δι' ἄλλας ἴσως τινὰς αὐτῶν σοβαρὰς πολεμικὰς ἐργασίας, οἱ μὲν τῆς προκειμένης στήλης διὰ τὴν φυλακὴν τοῦ Μουσείου, ἐκεῖνοι δὲ ἴσως διὰ τὴν φυλακὴν ἄλλης τινὸς θέσεως. Γίνεται δὲ δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι ἡ προκειμένη στήλη σχέσιν εἶχε πρὸς ἄλλην, ἣν ἀγνοοῦμεν. Ἐκ τῶν λοιπῶν τριῶν στηλῶν οὐδεμία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιαύτη, διότι καὶ αἱ τρεῖς ἔχουσι διάφορον χαρακτῆρα γραφῆς.

— 19. Ἐδύνατό τις νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἐν τῷ λίθῳ ἀντὶ ἑτέρους ἔκειτο ἐφήβους, ἀλλὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἣν ὁ Πιττάκης χορηγεῖ, ὑποστηρίζουσι τὰ ἐν τῷ στίχῳ 13 κείμενα « ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι . . . . τετίμηνται ».

— 20. Ὁ στίχος συμπληροῦται καὶ διορθοῦται κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα περὶ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ τεμαχίου (82) καὶ περὶ τῆς συναρμογῆς αὐτοῦ μετὰ τοῦ (123).

— 22. Ἀναγινώσκομεν « εἶναι δ' αὐτοῖς » ἕνεκα τοῦ πλεονάζοντος Υ τοῦ ἐν τέλει τοῦ στίχου κειμένου, νομίζοντες πιθανώτερον, ὅτι ἔλλειπε τὸ Ε ἐκ τοῦ συνδέσμου ἢ ἡ κενὴ θέσις πρὸ τοῦ εἶναι.

— 23. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ στίχου δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν. Ἐκ τῶν γραμμάτων, ἅτινα ὁ Πιττάκης ἀναγινώσκει « υισν σιν » προκύπτει ἀναμφιλέκτως « τίθησιν», τὸ σύνηθες ῥῆμα ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐκφράσει (πρβ. τὸν ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημ. λίθον 41 στίχ. 36, ὃν ὀρθῶς συμπληροῖ ὁ Ῥαγκαβῆς II. 443). Ἐν τοῖς ἐκ Τήνου λίθοις ἀντὶ τίθησιν κεῖται συντελεῖ (C. I. G. N. 2329 καὶ 2330). — Ἡ προεδρία ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἦν ὁ πρῶτος ἐν τῷ θεάτρῳ τόπος, ἐδίδετο δὲ τιμῆς χάριν εἰς πολίτας καὶ ξένους, εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν. Ἐδίδετο δ' αὕτη καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων, ἐφηβεύσαντας (ὅρα τὸ περὶ τούτου κήρυγμα παρ' Αἰσχ. κ. Κτησιφ. § 145. Bek. καὶ πρβ. Schœm. Ant. j. p. g. σελ. 198, 20 καὶ ἐφ.). Ἐκ δὲ τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ προεδρίας καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, αἵτινες ἀπονέμονται διὰ τοῦ λίθου εἰς τοὺς ἐφηβεύσαντας τούτους, ἕπεται, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐφήβευον τὰ ἐν τοῖς περιπόλοις ἔργα ἦσαν σοβαρὰ καὶ τιμῆς μεγάλης ἄξια. Τοῦτο δ' ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἐὰν πολέμιοι εὑρίσκοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ ἢ περιεστοίχουν αὐτήν.

— 27. Ὁ στίχος συμπληροῦται ἐκ τῆς κάτωθεν τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων ἀναγραφῆς τοῦ καταπαλταφέτου. Καταπαλταφέτης καὶ καταπαλταφεσία καὶ καταπάλτης διὰ τοῦ α γεγραμμένα, ὡς ἐνταῦθα, ἀπαντῶνται ἐν τῷ πολυτίμῳ λίθῳ τῷ ἐκ Κέω, στίχ. 24—37, ὃς κεῖται νῦν ἐν τῷ Θησείῳ, ἐδημοσιεύθη δὲ τελευταῖον ὑπὸ Βοικχίου (C. I. G. N. 2360) καὶ κατὰ νέον ἀντίγραφον ὑπὸ Ῥαγκαβῆ (Ant. Hell. II. 821). Ἀναγινώσκονται ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ στίχ. 24—37 ταῦτα· « καὶ

ἐξάγειν (τὸν γυμνασίαρχον εἰς μελέτην ἀκοντισμοῦ καὶ τοξικῆς καὶ καταπαλταφεσίας. . . . διδόναι δὲ τοὺς προβούλους τοῖς νικῶσιν. . . . καταπαλταφέτῃ ἀνδρὶ περικεφαλαίαν. . . καταλείπειν δὲ καὶ καταπάλτην τοὺς προβούλους τοὺς ἀπιόντας καὶ βέλη τριακόσια ». Κοινῶς δὲ λέγεται καταπελταφέτης, ἡ δὲ διὰ τοῦ α γραφὴ δὲν εἰσήχθη εἰσέτι εἰς τὰ λεξικά.

— 28. « Γραμματέα » χορηγοῦσι τὰ διασωθέντα γράμματα καὶ ὑποστηρίζουσιν οἱ γυμνασιακοὶ κατάλογοι οἱ ἐν τῇ τοῦ Βοικχίου συλλογῇ τῶν ἑλ. ἐπιγραφῶν (N. 264—287), ἔνθα (ἀρ. 266) ἐν τοῖς τῶν γυμνασίων ἄρχουσι καὶ παιδευταῖς ἀναφέρεται καὶ ὁ γραμματεύς, ὅστις κατὰ τὸν Βοίκχιον εἶναι ὁ γραμματεὺς τοῦ γυμνασίου. Τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως ἦν ἀναμφιβόλως Ἑρμογένης.

— 29. Τοῦ τοξότου τὸ ἐθνικὸν μετηνέχθη ἐκ τῆς κάτωθεν τοῦ καταλόγου ἀναγραφῆς αὐτοῦ, ἔνθα ἐσώθη. Λείπει δ' ἐκεῖ τὸ κύριον ὄνομα, ὅπερ συμπληροῦται ἐντεῦθεν. Οἱ Κρῆτες, ὡς γνωστόν, ἦσαν ἄριστοι τοξόται. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄπορον, ἂν ὁ διδάσκαλος τῆς τοξικῆς ἦν Κρής. — Σῶνδρος εἶναι ἴσως κρητικὸν ὄνομα ἀντὶ Σώσανδρος, δὲν ἀπηντήθη δ' ἀλλαχοῦ. Ἔν τινι λακωνικῇ ἐπιγραφῇ (C. J. G. 1250) κεῖται Σώανδρος ἀντὶ Σώσανδρος κατ' ἀποβολὴν μόνου τοῦ σ, ὅπως ἔλεγον Κυνοουρεῖς ἀντὶ Κυνοσουρεῖς (ὅρ. Ahrens de dial. dor. σελ. 76). Ἄλλως ἀντὶ τῶν ἐν τῷ λίθῳ σαφῶν γραμμάτων ΤΗΝΣΩΝΔΡΟΝ ὁ Πιττάκης ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημερίδι ἀρ. 2467 ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ τεμαχίου (135) δημοσιεύει ΤΗΝΕΑΝΔΡΟΝ καὶ ἀναγινώσκει τη Νέανδρον ἀντὶ τοξό]την Σῶνδρον.

— 30. Ἀπαιτεῖτο ἕνεκεν, ὡς ἀνωτέρω στίχ. 21, ἀλλὰ τὸ διάστημα δὲν ἐπιτρέπει. Ἕνεκα κεῖται καὶ ἐν τῷ λίθῳ 63 τῶν ἀνεκδότων ἐπιγραφῶν τοῦ ἀρχ. συλλόγου.

— 34. Ἐν τῷ λίθῳ 62 τῶν ἀνεκδότων ἐπιγραφῶν τοῦ ἀρχ. συλλόγου κεῖται σαφῶς « τὸν ἐπὶ τῇ διοικήσει », ἐνταῦθα δὲ « τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει ». Ἄλλως δὲ ἀντὶ ἐπὶ, ὅπερ ἔχει ὁ λίθος, τὸ ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 2467 ἀντίγραφον τοῦ τεμαχίου (135) ἔχει περί. Οὕτως ἐξ ἀπροσεξίας τῶν ἀντιγραφέων παραμορφόνονται τὰ κείμενα καὶ πολλαπλασιάζονται αἱ γραφαὶ, αἵτινες κατατρίβουσι τὸν καιρὸν τῶν περὶ αὐτὰ ἐνασχολουμένων.

— 35—39 συμπληροῦνται εὐχερῶς ἐκ τοῦ ψηφίσματος.

— 40. Ἐν ταῖς λοιπαῖς στήλαις κεῖται ἐν τῇ θέσει ταύτῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ ἀναγεγραμμένοι ἔφηβοι ἐφήβευσαν. Ἐν ταύτῃ δὲ, ἐν ᾗ τὸ ὄνομα κείμενον ἐδύνατο νὰ ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς τῶν περὶ τοῦ ἐν τῷ ψηφίσματι ἄρχοντος εἰκασιῶν καὶ νὰ συνάψῃ ἀναμφισβητήτως τὰ τεμάχια (82) καὶ (123) δὲν ἔκειτο.

I. 41. Μετὰ τὴν ἐπικεφαλίδα ταύτην ἕπονται ἐν ταύτῃ μὲν τῇ στήλῃ τρεῖς σελίδες, ἐν αἷς εἰσιν ἀναγεγραμμένοι οἱ ἔφηβοι κατὰ φυλὰς καὶ δήμους· ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς στήλαις εἰσὶν οἱ ἔφηβοι ἀναγεγραμμένοι εἰς δύο σελίδας. Ἡ τρίτη ἐκ τῶν σελίδων τῆς στήλης ταύτης, σωθεῖσα πλήρης, περιέχει ἐφήβους τεσσάρων φυλῶν. Ἐκ δὲ τῆς μεσαίας σελίδος ἐσώθησαν πάντες οἱ ἔφηβοι ἐκ τριῶν φυλῶν. Ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον καὶ ἑτέρας φυλῆς οἱ ἔφηβοι, ὑπεμφαίνει ἡ κάτωθεν τοῦ τελευταίου τῶν ἐφήβων τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς διασωθεῖσα γραμμὴ, ἥτις διαστέλλει τὰς φυλὰς ἀπ' ἀλλήλων ἐν τῷ μέσῳ τῶν σελίδων. Ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ταύτης διεσώθη μικρὸν λείψανον ἐκ γενικῆς. Τῆς δὲ πρώτης σελίδος ἐσώθη μόνον ἡ ἀρχὴ, παρέχει δ' αὕτη ἡμῖν ἐφήβους ἐκ δήμων ἀνηκόντων εἰς φυλὰς, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ

τρίτη σελίδι π. χ. οἱ Αἰθαλίδαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Λεωντίδα (II. 50), οἱ Ειτεαῖοι εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα (II. 55), οἱ Κυδαθηναιεῖς εἰς τὴν Πανδιονίδα (II. 41), οἱ Μελιτεῖς εἰς τὴν Κεκροπίδα (III. 41), οἱ ἐκ Κοίλης εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα (III. 44). Τούτου ἕνεκα ἐδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι, ἐπειδὴ τὰ τεμάχια (135) καὶ (146) δὲν συνάπτονται μετὰ τῶν παρακειμένων τεμαχίων, δὲν ἀνήκουσι μετ' αὐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν στήλην. Ἀλλ' ἡ ὁμοιότης τῶν λίθων καὶ τῆς γραφῆς καὶ ἡ ἀναμφισβήτητος τοῦ λόγου συναρμογὴ αἴρει πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Πρὸς τούτοις αὐτὴ αὕτη ἡ ἀταξία περὶ τοὺς δήμους ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων ἐν μιᾷ ἐκ τῶν ἄλλων στηλῶν, ἧς τὰ τεμάχια συναρμόζονται ἀναμφιλέκτως.

Περίεργον δ' εἶναι, ὅτι ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς, ὧν ἐσώθη ἡ ἀρχὴ τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων, ἐσώθη δὲ ἐκ δύο, ὑπάρχει ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ καταλόγου ἓν ξέσμα καὶ μετά τινας δήμους ἕτερον. Ἡ δὲ ἐν τῷ τεμαχίῳ (146) μετὰ τὸν 6 στίχον τοῦ καταλόγου ἄνωθεν τοῦ ξέσματος διασωθεῖσα γραμμή, ἡ ὑπάρχουσα πανταχοῦ ἐν τοῖς ἄλλοις τεμαχίοις, ἔνθα ἄρχεται νέα τις φυλὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σελίδος, ὑπεμφαίνει ἀναμφιλέκτως, ὅτι ἐν τῇ θέσει τοῦ καταλόγου, ἔνθα ὑπάρχουσι τὰ ξέσματα, ὑπῆρχον ὀνόματα φυλῶν, ἅτινα ἀπεξέσθησαν ἔκπαλαι ἐκ τῶν στηλῶν, εἰς τὰς δύο δὲ ταύτας φυλὰς ἦσαν κατατεταγμένοι οἱ δῆμοι οὗτοι εἴτε οἱ ἔφηβοι.

Ὅτι δὲ τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν ἦσαν ὀνόματα ἐκ τῶν 10 ἀρχαίων φυλῶν, γίνεται δῆλον ἐκ τῆς μιᾶς τῶν 4 τούτων στηλῶν, ἐν ᾗ εἰς τοὺς οὕτω ἀναγεγραμμένους ἐφήβους ἕπονται ἅπασαι αἱ 10 ἀρχαῖαι φυλαὶ κατὰ τὴν συνήθη τάξιν, ἣν ἀπαντῶμεν ἐν τῇ τῶν διαιτητῶν ἀναγραφῇ (ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 725, Ross dem. v. att. 5, Ῥαγκ. Ant. Hell. II. N. 1163). Κατὰ τὴν ταξιν ταύτην τῶν 10 ἀρχαίων φυλῶν καὶ τὴν ἑτέραν τῶν στηλῶν, ἐν ᾗ ὑπάρχουσιν ἅπασαι, κρίνων τις περὶ τῆς προκειμένης στήλης, εἰκάζει εὐχερῶς, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι ἔκειντο κάτωθεν μὲν αἱ δύο πρῶται τῶν ἀρχαίων φυλῶν, ἡ Ἐρεχθηΐς καὶ ἡ Αἰγηΐς, ἄνωθεν δ' αὐτῶν δύο ἄλλαι φυλαί, ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι ἐξεσμένα.

Μόλις δύναται νὰ διστάσῃ τις, ὅτι αἱ δύο αὗται φυλαί, ὧν τὰ ὀνόματα ἀπεξέσθησαν ἐκ τῶν λίθων, ἦσαν αἱ δύο νέαι φυλαί, ἡ Ἀντιγονὶς καὶ ἡ Δημητριάς, αἵτινες εἰσήχθησαν Ὀλ. 118, 2 χάριν τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου. Τὰς φυλὰς ταύτας κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Βοικχίου (C. I. G. N. 111) οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα κολακεύσωσι τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον, ἔταξαν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν 10 ἀρχαίων φυλῶν. Ἀληθῶς ὁ Ῥὸσς ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντος λίθου (ἀρχ. ἐφημ. ἀρ. 410, Ῥαγ. II. N. 1258), ὃν ἐθεώρησεν ὡς λείψανον τῆς στήλης, ἐν ᾗ ἦσαν ἀναγεγραμμένοι οἱ δῆμοι κατὰ τὰς 12 ταύτας φυλὰς, καὶ ἐπεξεργασθεὶς μετὰ μεγίστης φιλοπονίας ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ περὶ δήμων συγγράμματι αὐτοῦ (N. I. σελ. 12), εἰκάζει, ὅτι αἱ φυλαὶ Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριὰς κατεῖχον ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τὴν πέμπτην καὶ δωδεκάτην θέσιν, ἣν κατέλαβον ἔπειτα ἡ Πτολεμαῒς καὶ ἡ Ἀτταλίς. Ἀλλὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Βοικχίου ἐπεκύρωσεν ὁ περὶ σιτωνῶν λίθος, ὁ δημοσιευθεὶς ἐν ταῖς ἀνεκδ. ἐπιγραφ. τοῦ ἀρχαιολογικοῦ συλλόγου ἀρ 63, ἔνθα αἱ φυλαὶ αὗται κεῖνται πρῶται.

Ὁ Ῥαγκαβῆς παραλαβὼν εἰς τὴν συλλογὴν αὐτοῦ καὶ δημοσιεύσας ἡνωμένα (Ant. Hell. N. 993 a. b. c.) τὰ τρία ἐκ τῶν τεμαχίων τοῦ καταλόγου τῆς στήλης ταύτης, εἴκασεν εὐστόχως, ὅτι ὁ κατάλογος τῶν ἐφήβων ἐσύγκειτο ἐκ τριῶν σε-

λίθων, ὑποθέτει δέ, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ ἔκειντο τέσσαρες φυλαί, ὧν πρώτας τάττει τὴν Δημητριάδα καὶ Ἀντιγονίδα, παραδεχόμενος τὴν εἰκασίαν τοῦ Βοικχίου, ἣν κατενόησεν ἐπικυρουμένην ὑπὸ τοῦ περὶ σιτωνῶν λίθου. Ἀλλὰ παραλαβὼν εἰς τὴν αὐτὴν συλλογὴν (N. 1258) τὸν ὑπὸ Ῥὸσς ἐπεξεργασθέντα λίθον, φαίνεται πάλιν ἐγκρίνων καὶ παραδεχόμενος τὰς τοῦ Ῥὸσς εἰκασίας, καθ' ἃς αἱ φυλαὶ Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριὰς ἄλλην κατεῖχον θέσιν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς καὶ ἄλλοι ἀνῆκον εἰς αὐτὰς δῆμοι παρὰ τοὺς προκειμένους.

Τίνες δῆμοι κατετάχθησαν εἰς τὰς δύο νέας φυλὰς τὴν Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρει. Ἐκ δὲ τῶν μνημείων πρῶτος ὁ περὶ σιτωνῶν λίθος (σίχ. 18) ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ὅτι εἰς τὴν Ἀντιγονίδα ἀνῆκεν ὁ δῆμος Λαμπτραί. Ἐξ εἰκασίας δὲ τοῦ Βοικχίου (C. I. G. N. III) ἀπεδίδετο εἰς τὰς φυλὰς ταύτας ὁ δῆμος Αἰθαλίδαι. Ὁ δὲ Ῥὸσς ἐν τῇ φιλοπόνῳ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ μνημονευθέντος λίθου, προβαίνων ἐκ τῆς τῶν φυλῶν θέσεως εἰς τοὺς εἰς αὐτὰς καταταχθέντας δήμους, διατείνεται, ὅτι οἱ εἰς τὴν Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καταταχθέντες δῆμοι ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀνῆκον μετέπειτα εἰς τὴν Πτολεμαΐδα καὶ Ἀτταλίδα καὶ ἐπαριθμεῖ (σελ. 15) τοὺς γνωστοὺς ἐξ αὐτῶν.

Κατὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην τοῦ Ῥόσς οὔτε οἱ Αἰθαλίδαι οὔτε οἱ Λαμπτρεῖς οὔτε ἄλλος τις ἐκ τῶν δήμων, περὶ ὧν πρόκειται, ἦν κατατεταγμένος εἰς τὴν Ἀντιγονίδα ἢ Δημητριάδα. Τοὐναντίον δὲ ἀνῆκον κατ' αὐτὴν εἰς τὴν Δημητριάδα οἱ Ἀθμονεῖς, οἵτινες ἐν μιᾷ ἐκ τῶν ἐφηβικῶν τούτων στηλῶν εἶναι ἀναγεγραμμένοι εἰς τὴν Κεκροπίδα. Ἐν συντόμῳ κατὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην τοῦ Ῥόσς οἱ προκείμενοι λίθοι δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν. Ἐξηγοῦνται δὲ εὐχερῶς κατὰ τὰς εἰκασίας τοῦ Βοικχίου· διότι οὐ μόνον αἱ φυλαὶ αὗται, ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι ἐξεσμένα, κεῖνται πρῶται πασῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμος Αἰθαλίδαι, ὅστις κατὰ τὴν εἰκασίαν αὐτοῦ ἀνῆκεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δύο ταύτας φυλὰς, εἶναι κατατεταγμένος ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φυλὰς ταύτας. Ἐξετάζων δέ τις τὴν κατάστασιν τοῦ λίθου ἐκείνου, ἐξ οὗ ὁ Ῥόσς ἐπορίσθη τὰς περὶ τῆς θέσεως τῶν δύο τούτων νέων φυλῶν καὶ περὶ τῶν εἰς αὐτὰς καταταχθέντων δήμων εἰκασίας, καὶ ἀντιπαραβάλλων αὐτὸν πρὸς τὴν τῶν προκειμένων τεσσάρων στηλῶν, πείθεται εὐχερῶς, ὅτι αἱ ἐκ τῶν προκειμένων λίθων γινόμεναι εἰκασίαι περὶ τούτου εἶναι πολλῷ πιθανώτεραι ἐκείνων, μᾶλλον δὲ πείθεταί τις, ὅτι οἱ προκείμενοι λίθοι ἀκυροῦσι μὲν ὁλοσχερῶς τὰς τοῦ Ῥόσς εἰκασίας, ἐπικυροῦσι δὲ τὰς τοῦ Βοικχίου.

Εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι αἱ δύο φυλαί, ὧν τὰ ὀνόματα βλέπομεν ἀπεξεσμένα ἔκπαλαι ἐκ τοῦ καταλόγου καὶ τῆς στήλης ταύτης καὶ δύο ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἐσώθη ἡ ἀρχὴ τοῦ καταλόγου, ἦσαν ἡ Ἀντιγονὶς καὶ ἡ Δημητριὰς, καὶ εἰς τὰς φυλὰς ταύτας ἀνήκουσιν οἱ ἐν αὐταῖς ὑπὸ τὰ ξέσματα ἀναγεγραμμένοι δῆμοι. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν σιτωνῶν λίθῳ, ἔνθα αἱ φυλαὶ αὗται κεῖνται πρῶται, κεῖται πρώτη πασῶν ἡ Ἀντιγονὶς, εἰκάζομεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔκειτο πρώτη ἡ Ἀντιγονὶς καὶ δευτέρα ἡ Δημητριάς. Καὶ κατὰ ταῦτα ἀποκαθισταίνομεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τοῖς λίθοις, ὅθεν ἀπεξέσθησαν.

Κατὰ δὲ τὴν εἰκασίαν ταύτην ποριζόμεθα ἐκ τῆς στήλης ταύτης καὶ τῶν ἄλλων δύο, ἐν αἷς ἐσώθη ἡ ἀρχὴ τοῦ καταλόγου, ὅτι εἰς τὴν φυλὴν Ἀντιγονίδα παρὰ τοὺς Λαμπτρεῖς, περὶ ὧν κατὰ τὸν περὶ σιτωνῶν λίθον οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἀνῆκον πρὸς τούτοις

οἱ Αἰθαλίδαι
οἱ Εἰτεαῖοι
οἱ Κυδαθηναιεῖς
καὶ οἱ Γαργήττιοι.
Εἰς δὲ τὴν Δημητριάδα
οἱ Μελιτεῖς
οἱ ἐκ Κοίλης
οἱ Κοθωκίδαι
οἱ Ξυπεταιόνες
καὶ οἱ Ἱπποτομάδαι.

Τίνες δ' ἄλλοι δῆμοι μετὰ τούτων κατετάχθησαν εἰς τὰς φυλὰς ταύτας, θέλουσι διδάξει ἡμᾶς ἄλλα μνημεῖα.

Τίνος δ' ἕνεκα τὰ ὀνόματα τῶν φυλῶν ἀπεξέσθησαν ἔκπαλαι ἐκ τῶν μνημείων τούτων, εἶναι ἄδηλον. Ἀλλ' ἡ ἐκ τριῶν ὁμοίων μνημείων ἐξάλειψις αὐτῶν καθιστᾷ πιθανὴν τὴν εἰκασίαν, ὅτι αἱ φυλαὶ αὗται δὲν μετωνομάσθησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ ἡ μὲν Πτολεμαΐς, ἡ δὲ Ἀτταλίς, ὡς τινες ὑποθέτουσιν (ὅρ. Fr. Her. Staatsalt. § 175. 10), ἀλλὰ βιαίως καὶ ἐν πολιτικῷ τινι ἀναβρασμῷ κατηργήθησαν ἀμφότεραι συγχρόνως καὶ οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ἐκ τῶν μνημείων ἀπεξέσθησαν, βεβαίως οὐχὶ ἐξ ἁπάντων, ἀλλ' ἐξ ὅσων ἔτυχεν. Ἂν δὲ αἱ φυλαὶ αὗται κατηργήθησαν εὐθὺς μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δημητρίου, ὅτε ὁ Ὀλυμπιόδωρος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ Μουσείου τὴν μακεδονικὴν φρουρὰν (Ὀλ, 123,2 π. χ. 287) ἢ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἠγωνίζοντο κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, μένει ἤδη ἀναποφάσιστον. Τοὐλάχιστον ἐκ τῶν προκειμένων λίθων δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ ἀναμφισβητήτως.

50. Ἄλλο ὄνομα Ἀθηναϊκὸν δὲν καταλήγει οὕτως. Χαιρητάδης κεῖται παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 51.

53. Εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ μετὰ τῶν δύο φυλῶν, ὧν τὰ ὀνόματά εἰσιν ἐξηλειμμένα, ἔκειντο καὶ αἱ δύο πρῶται ἐκ τῶν ἀρχαίων φυλῶν, ἡ Ἐρεχθηΐς καὶ ἡ Αἰγηΐς. Ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἐρεχθηΐδος εἶναι, εἰκάζομεν, τὰ ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ διασωθέντα γράμματα, καὶ εἰς αὐτὴν ἀνήκουσι τὰ ἐκ τῆς γενικῆς διασωθέντα λείψανα ἐν τῷ τεμαχίῳ 22(73). Εἰς δὲ τὴν Αἰγηΐδα ἀνήκουσιν, εἰκάζομεν, τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ 15(55) διασωθέντα λείψανα ἐκ τῶν δημοτικῶν καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ἐφήβων, ἅτινα εἶναι διατεταγμένα ὡς ἐν τῇ μεσαίᾳ καὶ τρίτῃ σελίδι τοῦ λίθου.

II. 43. Τὰ ὀνόματα εἶναι ἀναμφίβολα, τὸ μὲν πρῶτον ἕνεκα τοῦ διασωθέντος **ΤΗΣ**, τὰ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου λείψανα ἄγουσιν ἀσφαλῶς εἰς αὐτό.

— 44. Τὸ διασωθὲν Π, τὸ πρῶτον γράμμα ἐκ δημοτικοῦ ὀνόματος, ὁδηγεῖ εἰς τὰ δημοτικὰ Παιανιεῖς, Προβαλίσιοι, Πρασιεῖς, οἵτινες δῆμοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Πανδιονίδα. Ἄλλα τινὰ ἴχνη χορηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ Πιττάκη δὲν δύνανται νὰ διαστείλωσι, ποῖον ἐξ αὐτῶν ἔκειτο ἐνταῦθα.

— 45. Τεισαμενὸς ἀντὶ Τισαμενὸς κεῖται **C. I. G. N. 292.**

— 46. Τὸ πρὸ τοῦ θεν λείψανον ἐξ Α ὁδηγεῖ εἰς τὸ δημοτικὸν Ὄ]αθεν ἢ Ὤ]αθεν, δῆμον τῆς Πανδιονίδος· ἀλλ' ἐν ἄλλῃ τινὶ ἐκ τῶν προκειμένων στηλῶν ὁ δῆμος οὗτος κατατάττεται εἰς ἄλλην φυλήν.

— 48. Καὶ ἐν ἄλλοις λίθοις ἀπαντᾶται διὰ τοῦ Ν γεγραμμένον τὸ δημοτικὸν τοῦτο.

— 59. Ἐκ τοῦ πατρωνυμικοῦ τοῦ Εὐκλείδου ἐσώθησαν ἐν τῷ τεμαχίῳ 19(59) τὰ γράμματα ου.

— Ἡ κατωτέρω κειμένη φυλή, ἣν ὑπεμφαίνει ἡ διασωθεῖσα γραμμή, ἦν κατὰ τὴν συνήθη τάξιν ἡ Οἰνηίς. Ἐν μιᾷ τῶν στηλῶν τούτων κεῖται σαφῶς ΟἰνΕΙδος, ἐξ οὗ εἰκάζομεν, ὅτι καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἔκειτο Ἐρεχθ ΕΙδος, ΑἰγΕΙδος.

Ἐγράψαμεν δὲ τὰς γενικὰς ταύτας ὡς ὁ Βοίκχιος (πρβ. C. I. G. N. 275) καὶ λοιποὶ προπερισπωμένως (Αἰγεῖδος). Ἀλλ' ἴσως ὀρθότερον εἶναι νὰ γράφωνται αὗται διαλελυμένως, Ἐρεχθεΐδος, Αἰγεΐδος, Οἰνεΐδος. Διότι ἡ ὀνομαστικὴ αὐτῶν δύναται νὰ ἦναι Ἐρεχθεὶς κ. τ. λ. Ὁ Βουττμάννος (gr. gr. II. § 119, Σημ. 30) παραβάλλει μὲν αὐτὰς πρὸς τὰ εἰς ειδης πατρωνυμικὰ (Πηλεὺς Πηλείδης), ἀλλ' ἀμφιβάλλων, φαίνεται, περὶ τοῦ τονισμοῦ, γράφει αὐτὰς ἀτόνους (Ἐρεχθειδος).

III. — 44. Ἐγράψαμεν Ἱπποθωντίδος κατὰ δύο ἐκ τῶν ἄλλων στηλῶν, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἐν ταύτῃ ἔκειτο Ἱπποθοοντίδος, ὡς C. I. G. N. 284. Τὸ ἐν τῇ ἀρχ. ἐφημ. (2628) νέον ἀντίγραφον τοῦ τεμαχίου (205) ἔχει ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ προσθήκην τινὰ μὴ ὑπάρχουσαν ἐν τῷ λίθῳ, ἀλλ' οὐδὲ δυναμένην νὰ ὑπάρξῃ.

— 46. Πολλίου ἔχει ἐν τῷ λίθῳ αὐτῷ δύο Λ(άμβδα).

— 51. Ὁ Meier ἐκδώσας τὸ τεμάχιον 19(59) εἴκασεν Εὔθηρος, ἀλλ' ὁ λίθος ἔχει σαφῶς ΟΥ, λείπει δὲ πρὸ αὐτῶν ἓν γράμμα. Ὁ Ῥαγκαβῆς συνεπλήρωσεν ὀρθῶς Β]ούθηρος.

— 61. Ἡ γενικὴ εἶναι οὐχὶ Ἀρχελάου ἢ Ἀρχελάδου ἀλλὰ Ἀρχεριάδου. Τὰ γράμματα ΡΙ, ἅτινα λείπουσιν ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ ἀρχ. συλλόγου καὶ τοῦ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ, δὲν εἶναι πάντη ἀσαφῆ ἐν τῷ λίθῳ. Ὁ Πιττάκης ἀντέγραψεν ὀρθῶς.

— 66. Κάτωθεν τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων παρὰ τὸν παιδοτρίβην καὶ καταπαλταφέτην καὶ τοξότην ἦσαν ἀναμφιβόλως ἀναγεγραμμένοι καὶ ὁ ἀκοντιστὴς καὶ ὁ γραμματεύς, ὧν γίνεται μνεία ἐν τῷ ψηφίσματι. Τίνα δὲ θέσιν ἕκαστος κατεῖχεν, εἶναι ἄδηλον.

3. *Ἐποχὴ τῆς στήλης.*

Ἡ στήλη ἀνήκει ἀναμφισβητήτως εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους. Ἐκ δὲ τοῦ ἐν τῷ τεμαχίῳ 12(2) κειμένου ἄρχοντος αὐτῆς Νικίου θὰ ἐτάττετο εὐχερέστατα εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα 121 1 (π. χ. 296), ὡς ἔταξαν ἤδη ὁ Meier καὶ ὁ Ῥαγκαβῆς τὸ τεμάχιον τοῦτο, ἐὰν ἐκ τῆς συναρμογῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ τεμαχίου (82) δὲν εἰσήγετο εἰς τὴν στήλην ἕτερός τις προγενέστερος ἄρχων, ὅστις δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ τῶν ἀρχόντων καταλόγῳ. Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ νέου τούτου ἄρχοντος δὲν δύναταί τις νὰ θεωρήσῃ τὴν ἐποχὴν τῆς στήλης ἀμφισβητήσιμον, οὐδὲ δύναται μάλιστα νὰ εἰκάσῃ ἐξ αὐτοῦ ἀναμφισβητήτως, ὅτι ὁ ἄρχων τῆς στήλης εἶναι ἄλλος παρὰ τὸν τοῦ καταλόγου. Διότι, ἐπειδὴ εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἀρχόντων, ἣν χορηγεῖ ἡμῖν Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς (Δείναρχ. κεφ. 9), λείπει εἷς μεταξὺ Νικοκλέους (Ὀλ. 119, 3) καὶ τοῦ τελευταίου τῆς σειρᾶς ἄρχοντος Φιλίππου (Ὀλυμ. 122, 1. ὅρ. τὴν περὶ ἀρχόντων πραγματείαν τοῦ Meier ἐν τῇ Comm. Epigr. II. σελ. 93. ἀρχ. Φίλιππος), ἐδύνατό τις μάλιστα νὰ διϊσχυρισθῇ ἐκ τού-

του, ὅτι οὐ μόνον ὁ τῆς στήλης ἄρχων Νικίας εἶναι ὁ τοῦ καταλόγου, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν τεμαχίων εἰσαγόμενος εἰς τὴν στήλην νέος ἄρχων εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐλλείπει ἐκ τοῦ καταλόγου, ἐχρημάτισεν ἀναμφισβητήτως πρὸ τοῦ Νικίου, ἐκαλεῖτο δὲ Νεοκλῆς μὲν κατὰ τὸ ἀμφίβολον ἀντίγραφον τοῦ Πιττάκη, Μενεκλῆς δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν τεμαχίων προκύπτουσαν διόρθωσιν.

Τοιαύτη εἰκασία εἶναι ἀληθῶς πολύτιμος καὶ ἀνταμείβει τοὺς εἰς τὴν συναρμογὴν τῶν τεμαχίων καταβληθέντας κόπους. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐγκολπωθῶμεν αὐτήν, διότι ἡ ἐν τῷ 12 στίχῳ τῆς στήλης ἀναφερομένη φυλακὴ τοῦ Μουσείου οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν κατὰ ταύτην τὴν περὶ ἀρχόντων εἰκασίαν. Ἐπειδὴ τὸ Μουσεῖον τρία ἔτη πρὸ τοῦ Νικίου Ὀλ. 120,2 τειχίσας Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου, ἔθεσεν εἰς αὐτὸ φρουράν, ἥτις διέμεινεν ἐν αὐτῷ μέχρι τῆς Ὀλ. 123,2, ὅτε ἐξέβαλεν αὐτὴν ἐκεῖθεν ὁ στρατηγὸς Ὀλυμπιόδωρος (Παυσ. 1,26).

Ἵνα δοθῇ λοιπὸν ἡ δέουσα σημασία εἰς τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ἥτις, καί τοι ἐκ συμπληρώσεως προκύπτουσα, οὐδόλως φαίνεται ἀμφίβολος, ἀνάγκη πᾶσα, ἡ στήλη νὰ τεθῇ μετὰ τὴν Ὀλυμπιάδα 123, 2 (π. χ. 287) ἀλλ' ἐν ταὐτῷ πρὸ τῆς Ὀλυμπιάδος 129 3 (π. χ. 262), ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Δημητρίου Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς κυριεύσας τὰς Ἀθήνας ἔθεσε καὶ αὐτὸς φρουρὰν εἰς τὸ Μουσεῖον (Παυσ. 3. 6. 3. πρβ. Herm. Stsalt. §. 175. 21.). Ἐκ τῆς φυλακῆς δὲ ταύτης τοῦ Μουσείου εἰκάζομεν μάλιστα, ὅτι ἡ στήλη σχέσιν ἔχει μεγίστην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιοδώρου διὰ γερόντων καὶ μειρακίων ἐκβολὴν τῶν Μακεδόνων ἐκ τοῦ Μουσείου καὶ πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τὰ ἀμέσως ἑπόμενα ἔτη.

Τὰ μειράκια ταῦτα τοῦ Παυσανίου εἶναι ἀναμφιβόλως, οἷα τὰ παρ' Αἰσχίνῃ (κ. Τιμάρχ. § 7.) μειράκια, ἅτινα τάττονται μεταξὺ τῶν παίδων καὶ τῶν ἀνδρῶν, ἡ δ' ἡλικία αὐτῶν ἄρχεται (§ 18), ὅταν ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, εἶναι δὲ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν αὐτοῦ, « οἱ ἀρξάμενοι ἡβᾶν, ἕως ἂν ἐκ τῶν ἐφήβων ἐξελθόντες εἰς ἄνδρας ἐγγραφῶσιν »· εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκεῖνοι, οἵτινες κατὰ τὸν Ξενοφῶντα (ἀπομνημ. 3,5,27.) μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας ὡπλισμένοι κουφοτέροις ὅπλοις καὶ τὰ προκείμενα τῆς χώρας ὄρη κατέχοντες, βλαβεροὶ μὲν τοῖς πολεμίοις ἦσαν, μεγάλην δὲ προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάζοντο· εἶναι ἐν συντόμῳ οἱ ἄλλως καλούμενοι ἔφηβοι, οἵτινες ἐγγραφέντες εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ἐν τῷ θεάτρῳ ἐκκλησίας γενομένης ἐλάμβανον παρὰ τοῦ δήμου ἀσπίδα καὶ δόρυ, ὤμνυον ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τὸν γνωστὸν ὅρκον « οὐ καταισχυνῶ ὅπλα τὰ ἱερά.... » καὶ ὑπηρέτουν ὡς περίπολοι κατά τινας μὲν ἓν κατ' ἄλλους δὲ δύο ἔτη. Ἡ ἐπιτηδεία τῶν ὅπλων χρῆσις ἀπῄτει πολεμικὴν παίδευσιν, καὶ ταύτην κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐλάμβανον οἱ νέοι ἐν τοῖς γυμνασίοις τὰ δύο πρότερα ἔτη, καθ' ἃ ἐλέγοντο « ἐπὶ διετὲς ἡβᾶν ». Ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ Βοκχίου παρατήρησιν (de epheb. att. σελ. 9) δὲν ἀπεκλείοντο τῶν γυμνασίων καὶ μετὰ ταῦτα ἔφηβοι ὄντες (ὅρα πρὸ πάντων Schœm Ant. j. p. gr. σελ. 198 καὶ 339 καὶ πρβ. C. F. Herm. Stsalt. § 121 ἔκδ. 4).

Ὅτι δὲ ὁ προκείμενος λίθος οὐ μόνον τὴν ἐν γυμνασίοις πολεμικὴν παίδευσιν τῶν ἐφήβων ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τοῖς περιπόλοις στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν περιλαμβάνει, δὲν δύναταί τις νὰ ἀμφιβάλλῃ. Τὴν ἐν τῷ γυμνασίῳ πολεμικὴν παίδευσιν αὐτῶν διευθύνει ὁ κοσμητὴς ὁ ἀνώτατος τοῦ γυμνασίου ἄρχων καὶ ἐνεργοῦσιν ἐξ

παιδευταί, ὁ παιδοτρίβης, ὁ ἀκοντιστής, ὁ ὁπλομάχης, ὁ καταπαλταφέτης, ὁ τοξότης καὶ ὁ γραμματεύς, ἐὰν καὶ οὗτος εἰς τοὺς παιδευτὰς καταταχθῇ. Τὴν δὲ ἐν τοῖς περιπόλοις στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν διευθύνει ὁ στρατηγός. Φυλάττειν δὲ τὸ Μουσεῖον ὑπὸ τοῦ δήμου ταχθέντες οἱ ἔφηβοι οὗτοι, ἐκτελοῦσι πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ παραγγελλόμενα εἰς τὴν φυλακὴν αὐτοῦ. Ἕπεται δὲ ἐκ τούτων, ὅτι τὴν παίδευσιν δὲν διεδέχετο ἡ ἐν τοῖς περιπόλοις στρατιωτικὴ ἄσκησις, ἀλλ' ἀμφότερα ἐτελοῦντο συγχρόνως. Ἕπεται πρὸς τούτοις, ὅτι οὐχὶ οἱ ἔφηβοι δὲν ἀπεκλείοντο τῶν γυμνασίων, ἀλλ' ὅτι οἱ ἔφηβοι ἐπαιδεύοντο μὲν τὴν πολεμικὴν παίδευσιν ἐν γυμνασίοις, ὑπὸ τῆς πολιτείας αὐτῆς καθιδρυμένοις, καὶ συγχρόνως ἠσκοῦντο ἐν τοῖς περιπόλοις τὴν στρατιωτικὴν ἄσκησιν. Ἂν ταῦτα δύο ἔτη ἢ ἓν διήρκουν, δὲν διδάσκει σαφῶς ὁ λίθος, ἀλλ' ἐκ τῆς λέξεως «τὸν ἐνιαυτὸν» ὑπεμφαίνει, ὅτι ἓν καὶ μόνον ἔτος διήρκουν. Κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην ἡ ἔκφρασις οἱ ἐφηβεύσαντες ἐπὶ τοῦ δεῖνα ἄρχοντος, ἥτις δύναται νὰ σημαίνῃ οἱ μεταβάντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων, ἤ, ὅπερ τὸ αὐτό, οἱ ἐγγραφέντες εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, λαμβάνει τὴν πιθανωτέραν σημασίαν ἐκτελεῖν τὰ ὑπὸ τῶν νόμων εἰς τοὺς ἐφήβους ἐπιβεβλημμένα ἔργα, εἴτε τὰς τῶν ἐφήβων ἀσκήσεις ἀσκεῖσθαι, ἔφηβος γενόμενος. Οὕτω κεῖται παρὰ Παυσανίᾳ (2,27,5) περὶ τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ Πελληνέων «γυμνάσιον δὲ ἀρχαῖον εἰς ἐφήβων μάλιστα ἀνεῖται μελέτην· οὐδὲ εἰς τὴν πολιτείαν ἐγγραφῆναι πρότερον καθέστηκεν οὐδενί, πρὶν ἂν ἐφηβεύσωσιν». Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν ὁρίζεται μόνη ἡ ἀρχὴ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἡ δὲ διάρκεια αὐτῆς μένει ἀόριστος, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ὁρίζεται ἡ διάρκεια τῆς ἐφηβείας ἀληθῶς εἰς ἓν ἔτος· ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ ἐν τοῖς περιπόλοις διατριβὴ τῶν ἐφήβων ἐνίοτε μὲν δύο, ἐνίοτε δ' ἓν ἔτος κατὰ τὰς περιστάσεις διήρκει· καὶ οὕτως ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Αἰσχίνου (εἰς τὸν περὶ παραπρεσβ § 167) σημειοῖ «περιεπόλουν τουτέστι περιήρχοντο τὴν χώραν καὶ διέτριβον ἐν τοῖς φυλακτηρίοις ἢ ἐν τοῖς φρουρίοις ἐνίοτε ἔτος ἓν μόνον, ἐνίοτε δύο».

Ἀλλ' ἂν καὶ ἐν τῷ λίθῳ γίνεται μνεία τῆς πολεμικῆς τῶν ἐφήβων παιδεύσεως, βεβαίως οὐχὶ ἕνεκα αὐτῆς οἱ ἔφηβοι ἐκρίθησαν ἄξιοι τοῦ χρυσοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ προεδρίας, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ἐν τοῖς περιπόλοις λειτουργιῶν, ἃς πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν σοβαρὰς καὶ ἐπικινδύνους ἕνεκα τῶν εἰς αὐτὰς ἀπονεμομένων τιμῶν. Σοβαρὰ δ' ἦν ἡ τοῦ Μουσείου φυλακὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Μακεδόνων, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Παυσανίου. Οἱ δὲ ἔφηβοι οὗτοι δεν ἐξέβαλον μὲν αὐτοὶ ἐκ τοῦ Μουσείου τοὺς Μακεδόνας μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀλυμπιοδώρου, ἀλλ' ἐφύλαξαν τὸ Μουσεῖον ἀναμφιβόλως κατὰ τῶν Μακεδόνων αὐτῶν, καὶ ἴσως, ὅτε εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκβολὴν ἐζήτουν νὰ γίνωσι πάλιν κύριοι τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῆς πολιορκίας αὐτῆς ἀπεμακρύνθησαν διὰ τῶν παρακλήσεων τοῦ φιλοσόφου Κράτητος (Πλούτ. Δημητρ. 46.). Καὶ ἡ στήλη πίπτει ἴσως εἰς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν Δημοχάρης ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιὸς τοῦ Δημοσθένους διεύθυνε συνετῶς τὰς Ἀθήνας καὶ εὐεργέτης αὐτῶν ἐνομίσθη (Πλούτ. β. ῥητ. ψήφ. 2. πρβ. Schœm Ant. σελ. 361).

Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς περὶ τῆς προκειμένης στήλης εἰκάζομεν. Ἄλλοι δὲ τὰς ἡμετέρας εἰκασίας κρίνοντες, ἃς εἰκάσωσι πιθανώτερα.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1835—36.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ τῆς κατὰ τὸ ἀπιὸν σχολικὸν ἔτος ἐκθέσεως περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, χαίρω δυνάμενος νὰ ἀναγγείλω ἐν γένει εἰς τὸ κοινὸν τὴν κατὰ πολλὰ βελτίωσιν διαφόρων κλάδων τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ. Ὅθεν θαῤῥούντως καταλέγω τὰ κατὰ τὸν ἤδη λήγοντα σχολικὸν ἐνιαυτὸν διδαχθέντα.

Τῆς προκαταρκτικῆς τάξεως οἱ μαθηταὶ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Ν. Πολίτου πλὴν τῆς ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ἱερὰν ἱστορίαν ἐν τῷ Γ'. τμήματι, ἐν δὲ τῷ Β'. ἀνάγνωσιν μεθ' ἑρμηνείας, ἐν δὲ τῷ Α'. διάφορα τῆς Χρηστομαθείας τεμάχια. — Γραμματικῆς ἐν μὲν τῷ Β'. τὸ τυπικὸν μέρος τῶν πτωτικῶν, ἐν δὲ τῷ Α'. τὰ μέχρι τῶν εἰς μι μεθ' ἁπλουστάτων κανόνων Ἐφήρμοζον δὲ ταῦτα οἱ μαθηταὶ ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν λαλουμένην γλῶσσαν. — Ἱερὰν Ἱστορίαν ἐν μὲν τῷ Β'. ὅλην στοιχειωδῶς, ἐν δὲ τῷ Α'. τὴν αὐτὴν ἐκτενέστερον. — Γεωγραφίας ἐν μὲν τῷ Β'. τὰ τοῦ πρώτου μέρους, περιέχοντος τοὺς ὁρισμούς, ἐν δὲ τῷ Α'. τὰ κατὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἑλλάδα. — Ἀριθμητικῆς ἐν μὲν τῷ Β'. τὰ μέχρι τῆς διαιρέσεως, ἐν δὲ τῷ Α'. τὰ μέχρι τῶν κοινῶν κλασμάτων.

Ἐν δὲ τῷ Προπαιδευτηρίῳ ἐδιδάχθησαν

Ἐν μὲν τῇ Γ'. τάξει ὑπὸ τοῦ Κ. Ι. Σιώτου ἡ Ἑλληνικὴ ἐπὶ γνωμικῶν καὶ συντόμων φράσεων, Πλουτάρχου καὶ Διογένους Λαερτίου ἀποφθεγμάτων, Λουκιανοῦ τῶν Νεκρικῶν διαλόγων, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τοῦ περὶ προσευχῆς μεθ' ἑρμηνείας κατὰ λέξιν καὶ κατ' ἔννοιαν καὶ μετ' ἐπιμελοῦς ἐφαρμογῆς τῆς γραμματικῆς καὶ μετ' ὀρθογραφικῶν γυμνασμάτων. Ἐν δὲ τῇ Β'. ὑπὸ τοῦ Κ. Δ. Ψαραύτου, ἐπὶ περικοπῶν ἐκ τοῦ Δ' καὶ ΙΑ'. βιβλίου τῆς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου Βιβλιοθήκης καὶ ἐκ τοῦ Β'. Κεφ. τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος τὰ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων μεθ' ἑρμηνείας γραμματικῆς καὶ κατ' ἔννοιαν καὶ μετ' ἐφαρμογῆς εἰς τὰ τῆς τεχνολογίας καὶ μετ' ὀρθογραφικῶν γυμνασμάτων, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος γενομένων. Ἐν δὲ τῇ Α'. ὑπὸ τοῦ Κ. Ι. Δεπάστα ἐκ τοῦ Β'. βιβλίου τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Γ'. βιβλ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ αὐτοῦ, Ἀρχιδάμου τοῦ Ἰσοκράτους μεθ' ἑρμηνείας ἐκτενεστέρας καὶ ποικιλωτέρας γραμματικῆς ἀναλύσεως. Ἔτι δὲ οἱ μαθηταὶ ἐγυμνάζοντο ἰδίως εἰς τὰ δυσκολώτερα τῆς ὀρθογραφίας. — Τῆς Γραμματικῆς δὲ ἐδιδάχθησαν ἐν μὲν τῇ Α'. τὰ μέχρι τῶν εἰς μι, ἐν δὲ τῇ Β'. τὰ μέχρι τέλους τοῦ τεχνολογικοῦ, ἐν δὲ τῇ Α'. τὸ περὶ παραγωγῆς καὶ συνθέσεως καὶ συντακτικοῦ μέχρι τοῦ περὶ τῶν μέσων ῥημάτων μετὰ τῆς προσηκούσης τοῦ λόγου ἀναλύσεως. — Ἐνησχολήθησαν πρὸς τούτοις καὶ τῶν τριῶν τάξεων οἱ μαθηταὶ εἰς ἔκθεσιν ἰδεῶν κατὰ τὴν λαλουμένην γλῶσσαν ἐν μὲν τῇ Γ'. διὰ γυμνασμάτων τινῶν ἁπλουστέρων καὶ εἰς ἔκθεσιν

μικροῦ τινὸς διηγήματος συνισταμένων, ἐν δὲ τῇ Β΄. διὰ σπουδαιοτέρων τινῶν, ἐν δὲ τῇ Α΄. τέλος διὰ κυρίας ἤδη συντάξεως ὑποθέσεως δεδομένης.

Τῆς Ἱστορίας ἐδιδάχθη ἐν μὲν τῇ Γ΄. ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Κ. Παφνουτίου Βασιλειάδου ἡ Ἱερὰ μέχρι τέλους, ἐν δὲ τῇ Β΄. ὑπὸ τοῦ Κ. Μιτζάκη στοιχειώδης Ἑλληνικὴ Ἱστορία μέχρι τοῦ Β΄. Βοιωτικοῦ πολέμου, ἐν δὲ τῇ Α΄. ὑπὸ τοῦ Κ. Π. Βασιλειάδου στοιχειώδης Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία μέχρι τοῦ Δομετιανοῦ.

Τῆς Γεωγραφίας ἐδιδάχθη ὑπὸ Κ. Α. Ψαραύτου μετὰ συνεχοῦς ἐπὶ ἀρίστων πινάκων ἐπιδείξεως ἐν μὲν τῇ Γ΄. ἡ Γεωγραφία τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου τοπογραφικῶς, φυσικῶς καὶ πολιτικῶς, ἐν δὲ τῇ Β΄. ἡ Γεωγραφία τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰς αὐτὰς σχέσεις, ἐν δὲ τῇ Α΄. ἡ τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς.

Τῶν Μαθηματικῶν ἐδιδάχθησαν ἐν μὲν τῇ Γ΄. ὑπὸ τοῦ Κ. Μιτσάκη ἡ Ἀριθμητικὴ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν συμμιγῶν ἀριθμῶν, ἐν δὲ τῇ Β΄. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τὰ μέχρι τῶν περὶ τῆς τετραγωνικῆς ῥίζης μετὰ συνεχοῦς ἐφαρμογῆς, ἐν δὲ τῇ Α΄. ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Γ. Ζωχιοῦ ἡ προσήκουσα θεωρία τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ ἡ Φυσικὴ προπαίδεια, σκοπὸν ἔχουσα νὰ καταρτίσῃ τὴν πρωτοβάθμιον ἐγκύκλιον παιδείαν διὰ τῆς γνώσεως τῶν κοινοτάτων φαινομένων, τῆς πρακτικῆς αὐτῶν ἑρμηνείας, καὶ τῆς διδασκαλίας περὶ τῶν καταληπτοτάτων δυνάμεων καὶ νόμων τῆς φύσεως.

Τέλος οἱ τῆς Α΄. τάξεως διήκουσαν στοιχειωδῶς ὅλην τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Κ. Π. Βασιλειάδου, ὅστις πλὴν τῆς φυσικῆς θεογνωσίας καὶ τῶν ἀνηκόντων δογμάτων διὰ καταλλήλου πρὸς τούτοις διδαχῆς τῆς Εὐαγγελικῆς ἠθικῆς ἀνέπτυξε τὴν περὶ καθηκόντων διδασκαλίαν προσηκόντως.

Ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τάξεων ἡ Ἑλληνικὴ ἐδιδάχθη ἐν μὲν τῇ Δ΄. ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Κωνσταντινίδου ἐπὶ τοῦ Πλουτάρχου Ἀριστείδου, Ἰσοκράτους Εὐαγόρου, ἐκ τῆς πρώτης ξυγγραφῆς Θουκυδίδου τοῦ ἱστορικοῦ μέρους ἐπὶ 42 κεφαλαίων, Δημοσθένους τοῦ Α΄. Ὀλυνθιακοῦ μεθ' ἑρμηνείας, σημειώσεων γραμματικῶν καὶ φιλολογικῶν καὶ ἀκριβοῦς ἀναλύσεως τοῦ λόγου. Χάριν δὲ ἐμπειρικῆς ἀσκήσεως ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος μετ' ἐλευθερωτέρας μεταφράσεως. Ἐν δὲ τῇ Γ΄. ὑπὸ τοῦ Κ. Λεοντίου Ἀναστασιάδου ἐπὶ τοῦ Πλουτάρχου Νικίου, Πλάτωνος Μενεξένου, τοῦ προοιμίου τοῦ Θουκυδίδου, καὶ τῆς α΄, β΄, καὶ γ΄ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ ξυγγραφῇ δημηγοριῶν μετὰ γραμματικῶν κριτικῶν καὶ ἀναλυτικῶν σημειώσεων. Ἔτι δὲ συγχρόνως χάριν ἀσκήσεως ἐπὶ τοῦ Κράσσου, Εὐμένους καὶ Σερτωρίου ἐκ τῶν παραλλήλων τοῦ Πλουτάρχου. Ἐν δὲ τῇ Β΄. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Καθηγητοῦ ἐπὶ τῶν Ῥαψῳδιῶν α, ε καὶ ζ τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος, ἐπὶ τῆς Ἑκάβης τοῦ Εὐριπίδου, ἐκ τῶν Εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου τοῦ εἰς τοὺς Διοσκόρους ὕμνου, τοῦ Ἡρακλέους Λεοντοφόνου, τῶν Ἀδωνιαζουσῶν καὶ δύο μικρῶν βουκολικῶν Εἰδυλλίων μετὰ τῆς προσηκούσης εἰς ἕκαστα τούτων ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ποιητικῆς κανόνων. Χάριν δὲ ἐμπειρικῆς ἀσκήσεως οἱ μαθηταὶ ἠκροῶντο τῶν τῆς κατωτέρας τάξεως μαθημάτων, εἰς ἣν ἐπὶ τούτῳ ὡρίσθησαν κείμενα διάφορα τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους. Καὶ ἐν μὲν τῇ Δ΄. οἱ μαθηταὶ διῆλθον ὁλόκληρον τὴν θεωρίαν τῆς Ἑλληνικῆς συντάξεως, καθ' ἑκάστην ἀκριβῶς καὶ ἐπιμόνως ἐπὶ τῶν κειμένων αὐτὴν ἐφαρμόζοντες, ἐν δὲ τῇ Γ΄. κατὰ τέχνην καὶ κατὰ λόγον τὰ ἀνήκοντα κείμενα ἀνέλυσαν, ἐν δὲ τῇ Β. ἐδιδάχθησαν τὰ στοιχειωδέστερα περὶ διαλέκτων, περὶ προσῳδίας

καὶ μετρικῆς καὶ ἰδίως τὰ περὶ τοῦ ἔπους. Καὶ οἱ μὲν τῆς Δ'. πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν κυριωτάτων τῶν Ἑλληνικῆς συντάξεως ἐθεματογράφουν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, οἱ δὲ τῆς Γ'. πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φρασεολογίαν σκοποῦντες ἤδη ἐκ τῆς λαλουμένης εἰς τὴν ἀρχαίαν συντονώτερα μετέφραζον, οἱ δὲ τῆς Β'. ἐνησχολήθησαν εἰς μετρικὰ γυμνάσματα. Τέλος δὲ οἱ μὲν τῆς Δ'. ἐλευθερώτερον ἤδη ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος τῆς λαλουμένης γλώσσης γυμνάσματα συνέταττον, οἱ δὲ τῆς Γ'. τῆς τοσοῦτον τελεσφόρου ταύτης ἀσκήσεως συντονώτερον ἀντελήφθησαν, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐπίσης, οἱ δὲ τῆς Β'. ἐνησχολήθησαν εἰς τὸ Ἑλληνιστὶ γράφειν.

Ἡ Λατινικὴ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Π. Εὐστρατιάδου ἐν μὲν τῇ Δ'. ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας ἐπὶ τοῦ Α' καὶ Β βιβλίου, ἐκ τοῦ Κορνηλίου Νέπωτος ἐπὶ τοῦ προοιμίου, τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Ἐπαμινώνδου μεθ' ἑρμηνείας καὶ τεχνολογικῶν ἀσκήσεων, ἐν δὲ τῇ Γ'. ἐκ τοῦ Καίσαρος ἐπὶ τοῦ Α. βιβλίου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, Ἰουστίνου ἐπὶ τῶν βιβλίων ΙΓ'. καὶ ΙΔ'. μετὰ σπουδαιοτέρων τεχνολογικῶν ἀσκήσεων καὶ ἀναλύσεων, ἐν δὲ τῇ Β'. ἐπὶ τῆς τοῦ Κατιλίνα συνωμοσίας τοῦ Σαλουστίου ἁπάσης, πλὴν τινῶν κεφαλαίων καὶ Βιργιλίου τοῦ Δ'. βιβλ. τῆς Αἰν. Καὶ ἐν μὲν τῇ Δ'. ἐδιδάχθη ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ τεχνολογικόν, ἐν δὲ τῇ Γ'. καὶ ἱκανὸν μέρος τοῦ συντακτικοῦ, ἐν δὲ τῇ Β'. τὰ ἑξῆς. Καὶ ἐν μὲν τῇ Δ'. ἐνησχολήθησαν εἰς κατασκευὴν ἁπλῶν προτάσεων, ἐν δὲ τῇ Γ'. εἰς γυμνάσματα φρασεολογικά, εἰς ταῦτα καὶ εἰς θεματογραφίαν δὲ σπουδαιότερον ἐνέκυψαν οἱ τῆς Β'.

Ἐκ τῆς καθολικῆς ἱστορίας οἱ μὲν τῆς Δ'. ἐδιδάχθησαν τὴν εἰσαγωγήν, ὅλην τὴν προϊστορικὴν περίοδον καὶ ὅλην τὴν ἀρχαίαν, οἱ δὲ τῆς Γ'. διήκουσαν ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικήν, οἱ δὲ τῆς Β'. ὁλόκληρον τὴν Ῥωμαϊκήν.

Τῆς Γεωγραφίας ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Γ. Ζωχιοῦ εἰς τοὺς τῆς Δ'. ὅλη ἡ Μαθηματικὴ καὶ Φυσική.

Τῆς στοιχειώδους σειρᾶς τῶν Μαθηματικῶν ἐπιστημῶν ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καθηγητοῦ ἐν μὲν τῇ Δ'. ἡ Ἄλγεβρα μέχρι τῶν λογαρίθμων, ἐν δὲ τῇ Γ'. Ἀλγέβρας συμπλήρωμα, ἐν δὲ τῇ Β'. ὁλόκληρος ἡ στοιχειώδης Γεωγραφία. Τὰ στοιχεῖα τέλος τῆς κατὰ τὸν Poullié πειραματικῆς φυσικῆς ὅλα πλὴν τοῦ περὶ φωτὸς ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ Γ'.

Τῆς Γαλλικῆς, διδασκομένης πρὸς τέσσαρας τάξεις, καθ' ἃς διανέμονται οἱ μαθηταί, οὐδόλως τῆς λοιπῆς αὐτῶν κατατάξεως πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβανομένης, ἐδιδάχθησαν ἐν μὲν τῇ Δ'. καὶ Γ'. ὑπὸ τοῦ Κ. Καμβιώλου μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἁπλῶν φράσεων ἑρμηνείαν καὶ τὴν καθ' ὑπαγόρευσιν γραφήν, τὸ τυπικὸν τοῦ τεχνολογικοῦ μέχρι τῶν ῥημάτων μεθ' ἁπλουστάτων κανόνων καὶ γυμνασμάτων· ἔτι δὲ καὶ κατασκευὴ ἁπλῶν φράσεων πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ τεχνολογικοῦ· εἶτα δὲ ἑρμηνεία διαφόρων τεμαχίων ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τὸ κανονικὸν τῆς Γραμματικῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων, ἑρμηνεία τεμαχίων ἐκ τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων καὶ γυμνάσματα Γαλλικῆς θεματογραφίας. Ἐν δὲ τῇ Β'., καθ' ἣν ἤδη ἡ διδασκαλία γίνεται Γαλλιστί, ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Καρόλου Ποττίνου, ἀνάγνωσις μετ' ἀπαγγελίας, γραμματικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἰδίως τὸ περὶ συμφωνίας καὶ παραλληλίας τῶν χρόνων, ἐπὶ δὲ Γαλλικῶν κειμένων τὰ περὶ συνωνύμων καὶ καταλληλίας ἐπιθέτων καὶ τέλος τὰ τῆς Γαλλικῆς φρασεολογίας διὰ προφορικῶν καὶ γραπτῶν γυμνασμάτων. Ἐν δὲ τῇ Α'. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνάγνωσις μετ' ἀπαγγελίας, τὰ δυσκολώτερα τῆς Γαλλικῆς ὀρθογραφίας, ἐμπεδουμένης διὰ παραγωγῆς,

καὶ τὰ δυσκολώτερα τῆς Γαλλικῆς συντάξεως κατὰ τοὺς δοκιμωτάτους Γάλλους γραμματικούς, ἐπὶ δὲ Γαλλικῶν τεμαχίων ἀκριβεστέρα σπουδὴ τῆς συνωνυμίας καὶ ἐπιθετολογίας καὶ τέλος προφορικὰ καὶ γραπτὰ γυμνάσματα τῆς Γαλλικῆς λογοτροπίας.

Ἐν τούτῳ δὲ τοῦ λόγου γενόμενοι δίκαιον εἶναι νὰ ὁμολογήσωμεν τὰ ὑπὲρ προσδοκίαν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα τῆς λίαν τελεσφόρου μεθόδου τοῦ Κ. Καρόλου Πεττίνου, δι' ἧς ἡ Γαλλικὴ διδασκαλία τῶν ἀνωτέρων τάξεων ὑψώθη ὅσον οὐδέποτε ἐν τῷ καταστήματι.

Τῆς Ἀγγλικῆς, ἧς δύο ὑπάρχουσι τάξεις, περιέχουσαι πέντε μαθητάς, ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Κωνσταντινίδου, ἐν μὲν τῇ Β'. μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, προφορικὴ θεματογραφία, ὀρθογραφικὰ γυμνάσματα κλ. Ἐν δὲ τῇ Α'. οἱ μαθηταὶ μεταφράζοντες δυσκολώτερα κείμενα ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν φρασεολογίαν, εἰς ὀρθογραφικὰ γυμνάσματα, εἰς θεματογραφίαν γραπτήν, τῆς δὲ γραμματικῆς διήκουσαν τὰ κυριώτατα.

Ἡ Ἰταλικὴ ἐδιδάχθη πρὸς δύο τροφίμους ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀλφόνσου Λαζάρου.

Ἡ Γερμανικὴ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Κ. Δείμερ πρὸς δύο τροφίμους.

Τὸ ἐμπορικὸν μάθημα μετὰ τῆς Ἐμπορικῆς Γεωγραφίας καὶ Ἀριθμητικῆς καὶ μετὰ τῆς Διπλογραφίας ἐδιδάχθη ὑπο τοῦ αὐτοῦ πρὸς δύο τροφίμους.

Ἐκ τῶν τακτικῶν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων οἱ μαθηταὶ τῶν δύο κατωτέρων τοῦ Προπαιδευτηρίου τάξεων ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Η. Λαζαρίδου τὴν Καλλιγραφίαν εἰς δύο τμήματα καλλιτεχνικῶς καὶ ταχυγραφικῶς, πάντες δὲ τὴν Ἰχνογραφίαν ὑπὸ τοῦ Κ. Σπυρίδωνος Χατζογιαννοπούλου. Ὅθεν εἰς τέσσαρα τμήματα Ἰχνογραφίας ἐδιδάχθησαν τὰ στοιχεῖα τῆς προσωπογραφίας καὶ τοπιογραφίας. Ἀσμένως πρὸς τούτοις ἀναγγέλλεται λίαν ἀξιόλογος βελτίωσις καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὠδικῆς, διδαχθείσης κατὰ τὸν παρερχόμενον ἐνιαυτὸν πρὸς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς τροφίμους ὑπὸ τοῦ λίαν φιλομούσου καὶ ζηλωτοῦ τῆς προόδου τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας Κ. Ἰουλίου Ἕνιγκ, ἀσχοληθέντος συντόνως εἰς τὴν ἀκριβῆ κατάληψιν τῶν ἰδιοτήτων καὶ σχέσεων τῶν φθόγγων, καὶ κατορθώσαντος ὥστε οἱ μαθητευόμενοι νὰ ἀναγινώσκωσιν ἀπροσκόπτως τὰ μουσικὰ μέλη. Ὅθεν εὔκολον ἤδη ἀπέβη τὸ ᾆσμα οἱασδήποτε ᾠδῆς. — Ἡ Ὀργανικὴ μουσικὴ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Κ. Α. Μαρκέτη ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου πρὸς πέντε τροφίμους. Ἕνεκα δὲ τῆς ἀξιολόγου αὐτοῦ μεθόδου ἀπέδειξε καὶ οὗτος καρποὺς ἀξιολογωτέρους ἢ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη. — Τῆς δὲ Γυμναστικῆς συνήθους ἤδη ἐν τῷ καταστήματι κατασταθείσης πλὴν τῶν κυρίως αὐτῆς μαθημάτων, δι' αὐτὸ τοῦτο ἀραιότερον γινομένων, οἱ μαθηταὶ ἐγυμνάζοντο μᾶλλον ἐλευθέρως κατὰ τακὰς ὥρας.

Τὴν καλὴν κατάστασιν τῆς ἐν τῷ καταστήματι διδασκαλίας προσεπιμαρτυροῦσιν οἱ βαθμοὶ τῶν κατ' ἔτος ἀπολυομένων, ὡρίμων μὲν ἤδη ὄντων καὶ πρὸς τὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημείῳ εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἀρχεῖα καὶ τοῦ ἀνωτάτου τούτου Ἐκπαιδευτηρίου καὶ τῶν ἐν τῇ σοφῇ Εὐρώπῃ, ὅπου μετέβησάν τινες, ὡρίμων δὲ ἀναδεικνυομένων καὶ πρὸς τὸν ἐν πράγματι βίον, εἰς ὃν ἐπιδοθέντες τινές, εὐδοκιμοῦσιν. Ἀπελύθησαν δὲ τὸ μὲν 1852, τρίτον ἔτος τῆς συστάσεως τοῦ καταστήματος, εἷς· τὸ δὲ 1853, τέταρτον ἔτος τῆς συστάσεως, δύο· τὸ δὲ 1854, πέμπτον ἔτος τῆς συστάσεως, τέσσαρες· τὸ δὲ 1855, ἕκτον ἔτος τῆς συστάσεως,

τέσσαρες, ὧν δύο μετέβησαν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον· ἕτεροι δὲ τέσσαρες ἐπίσης, κάλλιστα μὲν ἐν τῷ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας σταδίῳ εὐδοκιμήσαντες, καλλίστην δὲ καὶ τὴν μετὰ ταῦτα προκοπὴν ἐπαγγελλόμενοι.

Οἱ μηνιαῖοι, ἐξαμηνιαῖοι καὶ ἐνιαύσιοι διαγωνισμοὶ ἐγένοντο τακτικῶς, ἀλλ'οὔτε ἐπεθεωροῦντο ἐγκαίρως ὑπὸ πάντων τῶν γονέων οὔτε ἐπεστρέφοντο πολλάκις.

Εἰς δὲ τὰ τῶν ἑβδομαδιαίων ἐλέγχων οὐσιώδεις ἐπηνέχθησαν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολαί, δι' ὧν καὶ αἱ σημειώσεις τῶν βαθμοσήμων ἐγίνοντο μετὰ μεγίστης ἀκριβείας καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἀθροίσματος συμπεράσματα λίαν θετικὰ καὶ σαφῆ. Εὐχαρίστως πρὸς τούτοις ἀναγγέλλεται, ὅτι κατὰ τὸ παρὸν ἔτος οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἐπίτροποι ἐφάνησαν μᾶλλον ἀκριβεῖς εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἀπόδοσιν τῶν ἐλέγχων. Παρακαλοῦνται δὲ νὰ ἐπιμένωσιν εἰς τοῦτο, διότι πολὺ τῆς προόδου πηγάζει ἐκ τῶν μεταξὺ τῶν γονέων ἢ ἐπιτρόπων σχέσεων καὶ τοῦ καταστήματος.

Τὰ τῆς προμελέτης καὶ ἐπιμελέτης ὅτι ἐν τῷ κοινῷ τοῦ καταστήματος σπουδαστηρίῳ εὐοδοῦνται, ἱκανῶς ἐπιμαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν ἐλέγχων καὶ τῶν διαγωνισμῶν καὶ τῶν ἐξετάσεων, ἐξ ὧν ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἀξιώτεροι βαθμοὶ ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ προπαιδευομένους. Ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἐπαναλαμβάνεται, ὅτι τινὲς τῶν ὑποτροφίμων ἔδειξαν πρόοδον οὐχὶ ἀνάλογον πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοῦ καταστήματος· διότι τινὲς τῶν γονέων καὶ ἐπιτρόπων πρὸς τὰς μεταξὺ τοῦ καταστήματος καὶ ἑαυτῶν σχέσεις ἀδιαφόρως ἔχοντες, ἢ εἰς τὰς ὀρέξεις τῶν ἰδίων τέκνων ὑποκατακλινόμενοι, ἀπέκοψαν ἀπὸ τῆς μελέτης τῶν τέκνων ἢ τὰς προσφορωτάτας πρωϊνὰς ὥρας ἢ τὰς ἑσπερινὰς καὶ κατέλιπον αὐτὰς ἀχρήστους. Ἔτι δὲ πολλάκις καὶ τοὺς χρείαν συνοδοῦ διὰ τὴν ἡλικίαν ἔχοντας, καίτοι τούτου ῥητῶς ἀπαιτηθέντος, ἀσυνοδεύτους ἔπεμψαν εἰς πάσας τὰς καθ' ὁδὸν ἀφορμὰς ἐκτεθειμένους.

Ὅπως δὲ τὰ τῆς προμελέτης καὶ ἐπιμελέτης καὶ τὰ τῆς ἐπιτηρήσεως ἀποβῶσιν ἐν γένει ὅσον ἔνεστι ἐξηκριβωμένα, προσελήφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ τρίτος ἐπιτηρητής. Ὥστε εἰς τὸ ἑξῆς ἀντὶ δύο τρεῖς μεριζόμενοι τὰ τῆς ἐσωτερικῆς κυβερνήσεως τοῦ καταστήματος θέλουσιν, ὡς εἰκός, προάγει ἔτι κάλλιον τὰ τῆς παιδαγωγίας.

Εὐχαρίστως πρὸς τούτοις ἀναγγέλλεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ καταστήματι εἰσαχθεῖσα στολή, γενικὴ κατασταθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐγκριθεῖσα, συνέπραξε διὰ τοῦ ὁμοιομόρφου εἰς τὰ τῆς τάξεως καὶ παρεστάθη ὡς ἐπίσημόν τι καὶ καλὸν σύμβολον τῆς μαθητικῆς σεμνότητος.

Τέλος τινὲς τῇ συμπράξει τοῦ Κ. Καρέλου Ποττίνου εἰσαχθεῖσαι τροποποιήσεις εἰς διάφορα ἄρθρα τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, καὶ μέρη τινὰ τῆς ὑπηρεσίας ἐβελτίωσαν καὶ ἐν γένει Εὐρωπαϊκώτερον, οὕτως εἰπεῖν, ἦθος ἐνετύπωσαν εἰς αὐτήν.

Περὶ δὲ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς διηνεκὴς καταβάλλεται μέριμνα, ἀδιαλήπτου οὔσης τῆς ἐπιτηρήσεως, δύο ἀείποτε παρόντων ἐπιτηρητῶν.

Πλὴν δὲ τῶν νενομισμένων προσευχῶν καὶ τῆς ἐν τῷ ναῷ φοιτήσεως καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν θρησκευτικῶν ἐν γένει καθηκόντων ἐκρίθη εὔλογον καὶ ἡ κατὰ Κυριακὴν ἀκροαματικῶς γινομένη ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ χριστιανικὴ διδασκαλία, ἥτις ἀνετέθη εἰς τὸν ἡμέτερον διδάσκαλον τῆς Κατηχήσεως, καλῶς τὴν πνευματικὴν ταύτην ἐντολὴν ἐκπληρώσαντα. Τούτου δὲ τοῦ ὄντος θείου ἔργου μετὰ ἱεροῦ ζήλου ἐπελήφθη καὶ ὁ σεβάσμιος πνευματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, ὁ πανοσιώτατος πρωτοσύγγελος Κύριος Κονοφάος, ὅστις διὰ τῶν πατρικῶν

αὐτοῦ παραινέσεων προθύμως συνέπραξεν εἰς τὴν ψυχικὴν οἰκοδομὴν τῶν ὑμετέρων παίδων.

Ὅτι δὲ καὶ ἡ δίαιτα καὶ τὰ τῆς φυσικῆς ἐν γένει ἀγωγῆς κατά τε τῶν μαθημάτων τὴν διάρκειαν καὶ τὰς διακοπὰς εἶναι λίαν συντελεστικὰ εἰς τὴν τῶν μαθητῶν εὐεξίαν, καλῶς ἐπιμαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τῶν ἐνδιαιτωμένων ἐπανθοῦσα ἀναλλοίωτος ὑγεία. Εἰς δὲ τὸ κάλλιστον τοῦτο ἀποτέλεσμα συμπράττει ὁ σοφὸς καὶ φιλάνθρωπος καθηγητὴς Κ. Γ. Μακᾶς, ὁ ἰατρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ καταστήματος σύγκειται σήμερον ἐκ τοῦ Ἐπιμελητοῦ ἐνοικοῦντος καὶ τριῶν ἐπιτηρητῶν, οὐ μόνον ἐνοικούντων ἀλλὰ καὶ ἐγκοιμωμένων ἐν τοῖς κοινοῖς κοιτῶσιν. Ὁ μὲν ἰατρὸς τοῦ καταστήματος ἐπισκέπτεται αὐτὸ συνεχῶς, ὁ δὲ ἐφημέριος ἐκτελεῖ ἐν αὐτῷ τὰ τῆς θρησκείας καθ' ὡρισμένας ἐποχάς.

Τὸ προσωπικὸν τῶν διδασκόντων ἐν τῷ καταστήματι πρὸς πάντα ἐν γένει τὰ μαθήματα σύγκειται κατὰ τὸ παρὸν ἐκ δεκαεννέα ἀνδρῶν, ἐννέα καθηγητῶν καὶ δέκα διδασκάλων.

Μαθηταὶ ἐνεγράφησαν

κατὰ τὸν Ἰούλιον	1	Νοέμβριον	7	Φεβρουάριον	2
Σεπτέμβριον	70	Δεκέμβριον	1	Μάρτιον	1
Ὀκτώβριον	7	Ἰανουάριον	1	Ἀπρίλιον	3

οἱ πάντες . . . . 93.

Ἐξ ὧν 38 τρόφιμοι, 12 ὑποτρόφιμοι καὶ 43 ἐξωτερικοί.

Ἐκ τῶν μαθητῶν τούτων 7 ἦσαν τοῦ Α'. ἔτους τῆς συστάσεως τοῦ καταστήματος, ἐξ ὧν 3 τρόφιμοι καὶ 4 ἐξωτερικοί, 2 δὲ τοῦ Β'. ἐξ ὧν 1 τρόφιμος καὶ 1 ὑποτρόφιμος, 7 δὲ τοῦ Γ'. ἐξ ὧν 3 τρόφιμοι καὶ 4 ἐξωτερικοί, 9 δὲ τοῦ Δ'. ἐξ ὧν 5 τρόφιμοι καὶ 4 ἐξωτερικοί, 8 δὲ τοῦ Ε'. ἐξ ὧν 6 τρόφιμοι καὶ 2 ἐξωτερικοί, 20 δὲ τοῦ ϛ'. ἐξ ὧν 9 τρόφιμοι, 4 ὑποτρόφιμοι, καὶ 7 ἐξωτερικοί, 40 δὲ τοῦ Ζ'. τοῦ παρερχομένου τούτου σχολικοῦ ἔτους, ἐξ ὧν 10 τρόφιμοι, 7 ὑποτρόφιμοι καὶ 23 ἐξωτερικοί.

Ἐκ τῶν μαθητῶν τούτων ἀπεδήμησαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον 2, ἀπεπέμφθη 1, ἀπεχώρησε διὰ παράβασιν κανονισμῶν 1, κατὰ προτροπὴν τῆς διευθύνσεως 1, διὰ νόσον 1, οἴκοθεν ἀπεχώρησαν 4, οὐδόλως ἐνεφανίσθησαν μετὰ τὴν ἐγγραφὴν 2, οἱ πάντες 12. Ὥστε ἀπολείπονται ἤδη κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 81, ἐξ ὧν τρόφιμοι 33, ὑποτρόφιμοι 11, ἐξωτερικοὶ 37. Κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπελείφθησαν μόνον 66.

Ἡ ἡλικία τῶν μαθητῶν εἶχεν ὡς ἑξῆς·

Οἱ περὶ τὰ 9 ἔτη,	7	Οἱ ἀπὸ 15—18,	42.
Οἱ ἀπὸ 10—12,	22	Οἱ ἀπὸ 19—20,	2.
Οἱ ἀπὸ 13—14,	21		

οἱ πάντες . . . . . . 93.

Διαιροῦνται δὲ κατὰ τὰς πατρίδας ὡς ἑξῆς·

Τέκνα τῶν ἔξωθεν Ἑλλήνων 30

Τέκνα τῶν ἐν Ἀθήναις οἰκούντων ἔξωθεν Ἑλλήνων . 29

Ἀθηναῖος 1

Ἐκ Πειραιῶς	2
Ἐκ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος	9
Ἐκ τῆς Πελοποννήσου	10
Ἐκ τῶν νήσων τῆς αὐτονόμου Ἑλλάδος	10
Γερμανοί	2
οἱ πάντες	93

Μεταξὺ τῶν εὐχαριστοτάτων ἔργων, τῶν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς φίλους τῆς ἐθνικῆς προόδου σήμερον ἀναγγελλομένων, ἀξιολογώτατον πάντως εἶναι καὶ τὸ τῆς ἤδη ἐπ' ἀγαθῷ ἀρξαμένης οἰκοδομῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου. Διότι ἐπαισθητὴ πρὸ ὀκταετίας ἤδη κατεστάθη ἡ ἔλλειψις καταλλήλου καὶ ἐπὶ τούτῳ γενομένης οἰκοδομῆς, παρεχούσης τὴν εὐκολίαν εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ παραδεδεγμένου παιδαγωγικοῦ κανονισμοῦ καὶ τὴν εὐρυχωρίαν εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν παιδαγωγίαν. Ὅθεν ἐπὶ ἐπίτηδες ἠγορασμένου οἰκοπέδου, λίαν εὐθέτου, κειμένου ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου μεταξὺ τριῶν ὁδῶν καὶ τριῶν κήπων καὶ ἔχοντος πρόσοψιν μὲν 55 γαλλικῶν μέτρων ἢ πήχεων τεκτονικῶν 74, βάθος δὲ 30 γαλ. μέτρων ἢ πήχ. 53 καὶ ἐμβαδὸν πήχ. τεκτονικῶν □ 3, 800, κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθεῖσαν ἀγγελίαν ἀνεγείρεται κατὰ σχέδιον, δημοσιευθὲν ἤδη, λίαν κατάλληλον καὶ πάσας τὰς ἀνάγκας τοῦ πνευματικοῦ καὶ φυσικοῦ βίου ἐκπληροῦν, οἰκοδομὴ πήχ. □ τεκτονικῶν περίπου 1400, τῶν λοιπῶν μελλόντων νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς αὐλὰς καὶ κήπους.

Πεπείσμεθα δέ, ὅτι οἱ φιλόμουσοι ὁμογενεῖς, ὧν πολλοὶ παρώτρυναν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἀποβλέποντες εἰς τὰ ἀξιόλογα ὠφελήματα, τὰ προκύψοντα ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, καὶ εἰς τὴν παρεχομένην ἀσφάλειαν, θέλουσι προθύμως συμπράξει εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ καλοῦ τούτου μνημείου, ὅπερ θέλει παραδώσει τὴν μνήμην τῆς φιλογενείας των εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Εὐτυχῶς δὲ ἤδη παρελθόντος καὶ τοῦ λοιμοῦ καὶ τοῦ λιμοῦ καὶ τοῦ πολέμου, τῆς ἔτι φοβερωτέρας ταύτης μάστιγος, δι' ἧς ἡ θεία ἐξαγγέλλεται ὀργή, ἐνῷ οἱ φίλτατοι Ἑλληνόπαιδες πολλαχόθεν ἑτοιμάζονται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν καλὸν τοῦτον οἶκον ὡς πατρῷον αὐτοῖς, μετὰ θάῤῥους καὶ ἐλπίδος ἀποχαιρετῶμεν ὑμᾶς ἐντοῦθα, μέλλοντες νὰ συνέλθωμεν κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος εἰς τὸ ἤδη ἀνεγειρόμενον νέον Ἐκπαιδευτήριον, ἐν ᾧ τότε περαιωθησομένῳ θέλει τελεσθῆ σὺν Θεῷ ἡ ἑπομένη διανομὴ τῶν βραβείων καὶ θέλουσιν ἐπαναληφθῆ νέοι καὶ καλοὶ ἀγῶνες, οὓς εὐλογεῖ μὲν ἡ πατρίς, ἐπικροτοῦσι δὲ μετὰ χαρᾶς καὶ πόθου πάντες οἱ ἁπανταχοῦ ὁμογενεῖς.

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Τοῦ διανείμαντος τὰ βραβεῖα

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ.

Ἀγαπητοὶ παῖδες!

Παριστάμενος ἐν μέσῳ ὑμῶν κατ' αὐτὸ τὸ τέρμα τῶν ἐνιαυσίων ὑμῶν λογικῶν ἀγώνων, ὅτε ἐν τῇ πανδήμῳ ταύτῃ τελετῇ καραδοκεῖτε τὸν στέφανον τῶν ὑμετέρων ἄθλων, πρῶτον πάντων ἐξαιτοῦμαι παρὰ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τὴν εὐλογίαν ὑπὲρ τῶν χάριν ὑμῶν μοχθησάντων καὶ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν τῶν φιλοτίμως ἀγωνισαμένωνν· εἶτα προσκαλῶ ὑμᾶς ἐν τῇ καλῇ ταύτῃ πανηγύρει νὰ ἀναπολήσητε εἰς τὸν νοῦν ὑμῶν τὰ εὐεργήματα, ὅσα ὁ οὐράνιος Πατὴρ ἡμῶν ἀφθόνως ἐπεδαψίλευσεν ὑμῖν. Οἱ πατέρες ὑμῶν, ὦ ἀγαπητοὶ παῖδες, διεβίωσαν ἀπάτριδες οὐδὲ τῷ Κυρίῳ δυνάμενοι νὰ ᾄσωσιν ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ, τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις ἀπὸ τῆς ὄψεως τῶν κρατούντων ἐγκρύπτοντες· ἐκ δὲ τῶν φιλομαθεστέρων οἱ μὲν ἐπιμόχθως καὶ ἐν κινδύνοις βραχύ τι τῆς ἀφθόνως ὑμῖν χορηγουμένης παιδείας ἐπορίζοντο, οἱ δὲ, φυγοπάτριδες, πόθῳ σοφίας περικαιόμενοι, ἐπὶ ξένης περιεπλανῶντο.

Ἆρά γε ἐσκέφθητέ ποτε, ἀγαπητοὶ παῖδες, ὁποῖον δώρημα παρέσχεν ἡμῖν ὁ οὐράνιος Πατὴρ, τὴν κοινὴν ταύτην ὑμῖν πατρίδα δωρούμενος, ἐν ᾗ, ὅσα δεινὰ καὶ ἂν ἀπολείπωνται ἔτι ὑμῖν ἐκ τῆς πολυχρονίου ἡμῶν δουλείας, πάντες οἱ ὁμογενεῖς ἀπολαμβάνουσι πολλῶν ἀγαθῶν εὐνομουμένης πολιτείας;

Οὐχ' ἧττον ἄπειρον εὐγνωμοσύνην ὀφείλετε εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι εὐμοιρήσατε γονέων φιλοστόργων καὶ φιλομούσων, οἵτινες, τὰ πάντα δεύτερα ποιούμενοι, μακρόθεν οἱ πλεῖστοι, τῶν φιλτάτων στερούμενοι, πέμπουσιν ὑμᾶς, ὅπως, ἀπὸ τῆς πολυχεύμονος ταύτης πηγῆς ἀφθόνως ἀρυόμενοι ἐθνικῆς παιδείας, ἐπανέλθητέ ποτε ἀγλάϊσμα μὲν τῶν ἰδίων πατρίδων, ἐγκαύχημα δὲ τῶν οἰκείων καὶ εἰσηγηταὶ τῆς ἐθνικῆς παιδείας καὶ πάντων τῶν καλῶν εἰς τὰς διψαλέας τῶν καλῶν καὶ πολυπαθεῖς ἐκείνας χώρας. Ὅπως δὲ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς φιλτάτους ὑμῶν γονεῖς στοργὴν θερμότερον συναισθανθῆτε, διανοήθητε, ὦ ἀγαπητοὶ παῖδες, πόσοι ἡλικιῶται ὑμῶν στενάζουσιν ἀμηχανοῦντες νὰ πορισθῶσι τὴν δαψιλῶς ὑμῖν χορηγουμένην παιδείαν.

Ἀλλὰ πόσον θέλετε συναισθανθῇ αὐξανομένην τὴν εὐγνωμοσύνην ὑμῶν, ἐὰν διαλογισθῆτε, ὅτι εὐδοκίᾳ Θεοῦ κατηρτίσθη πρὸ ἑπταετίας ἤδη τὸ ὑμέτερον Ἑλλ. Ἐκπαιδευτήριον, τὸ κοινὸν τοῦτο τῶν Μουσῶν ἐνδιαίτημα, οὗτινος χάριν πλεῖστοι προσερχόμενοι εἰς Ἀθήνας καὶ στερούμενοι τῆς τῶν γονέων καὶ οἰκείων περιθάλψεως εὑρίσκετε ἀναπεπταμένας τὰς πύλας; Ἔνθα πολλὴ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ἀδιάλειπτος ἡ μέριμνα ὑπέρ τε τῆς συντηρήσεως τῆς διαλαμπούσης εἰς τὰς ὄψεις ὑμῶν ὑγείας καὶ τῆς λογικῆς καὶ ἠθικῆς ὑμῶν ἐπιδόσεως, ἥτις εἶναι τὸ κυριώτατον μέλημα τοῦ τε πολλῶν ἐπαίνων ἀξίου Διευθυντοῦ καὶ πολλῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν τὰ μάλιστα εὐδοκιμούντων, ἀναδεικνυόντων τὸ ὑμέ-

τερον Ἑλλ. Ἐκπαιδευτήριον ζηλωτὸν μὲν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ποθητὸν δὲ παρὰ τοῖς ἔξω ὁμογενέσιν. Ἔνθα ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσι παιδευόμενοι, ἐστὲ ἀπηλλαγμένοι τῶν πολλῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν κινδύνων, οἵτινες πολλαχόθεν καὶ πολλαχῶς ἐπαπειλοῦσι τὴν εὐόλισθον ἡλικίαν ὑμῶν καὶ μάλιστα ἐκείνων, ὅσοι ἐστερημένοι ἐνταῦθα οἰκειακῆς περιθάλψεως ἠθέλατε διανύσει τὴν λίαν ταύτην ἀκροσφαλῆ περίοδον τοῦ βίου αὐτοκυβέρνητοι, πρὶν ἢ κατασταθῆτε ἐγκρατεῖς τῆς γνώσεως καὶ τῆς πείρας, δι' ὧν ἡ χρῆσις τῆς ἐλευθερίας δύναται νὰ ἦναι ἀβλαβής.

Ἀντὶ τοσούτων καὶ τηλικούτων ἀγαθῶν, ὅσα ὁ οὐράνιος Πατὴρ ἐνιαυσίως ἐπεδαψίλευσεν ὑμῖν, θερμάς, ὦ παῖδες, ἀναπέμψατε εὐχαριστίας καὶ παντὶ προσπαθεῖτε σθένει, ὅπως φανῆτε τούτων ἀντάξιοι. Τί δὲ ἀνταποδόσητε τῷ Κυρίῳ ἀντὶ πάντων τούτων τῶν ἀγαθῶν; Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ἡ λογικὴ ὑμῶν ἐπίδοσις εἶναι μέρος μόνον τῆς ἡμετέρας ἀγωγῆς· τοῦτο δὲ ἄνευ τῆς κατὰ Θεὸν ἠθικῆς διαπλάσεως ὑμῶν οὐ μόνον ἀτελὲς ἀποβαίνει ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐπιβλαβές. Ἀγαπᾶτε τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ὑμῶν τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης ὑμῶν τῆς διανοίας καὶ τηρεῖτε τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ· ὅτι ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. Φυλάττετε καθαρεύουσαν τὴν ἐν ὑμῖν θείαν εἰκόνα, συναισθανόμενοι τὴν ἀδιάλειπτον ὑπὲρ ὑμῶν θείαν πρόνοιαν καὶ τὴν πανταχοῦ θείαν παρουσίαν. Μήτε διαλογίζεσθε, μήτε πράττετε τί ἀνάξιον. Μένετε σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν πατρῴαν ὑμῶν καὶ ἀμώμητον θρησκείαν, ὅπως ἡ περὶ ὑμᾶς καὶ διὰ τῶν ἱερῶν μαθημάτων καὶ διὰ τῆς κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐξηγήσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ διὰ τῶν νενομισμένων προσευχῶν καὶ ἀκολουθιῶν καὶ διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν λοιπῶν ὑμῶν Χριστιανικῶν καθηκόντων γενομένη θρησκευτικὴ ὑμῶν ἀγωγὴ καρποφορήσῃ, καὶ διαμείνατε ἀγαπητὰ τέκνα τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Τοιαῦτα, ὦ φίλοι παῖδες, ἀνταποδίδοντες τῷ Κυρίῳ ἀντὶ πάντων, ὅσα ὑμῖν ἐπεχορήγησεν, εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ τοῖς φιλτάτοις καὶ τῇ κοινῇ ἡμῶν μητρὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πολυπαθεῖ πατρίδι ὠφέλιμοι θέλετε ἀποβῆ. Ταῦτα ὑμῖν πᾶσιν ἐπευχόμενος, ἐπικαλοῦμαι τὴν θείαν χάριν ἐπὶ πάντας ὑμᾶς, ὅπως εὐλογήσῃ καὶ ἐνισχύσῃ τοὺς καλοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, καὶ προσκαλῶ, ἵνα προσέλθητε νῦν οἱ καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐν τῷ σχολικῷ ἐνιαυτῷ ἀγωνισάμενοι καὶ κατά τε τὰς ἐφημέρους ἐξετάσεις καὶ τοὺς μηνιαίους καὶ ἑξαμηνιαίους καὶ ἐνιαυσίους διαγωνισμοὺς δοκιμασθέντες καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς πρωτείων τυχόντες, ὅπως λάβητε παρὰ τῶν ἀρχιερατικῶν ἡμῶν χειρῶν μετὰ τῆς εὐλογίας καὶ τῶν εὐχαριστηρίων εὐχῶν τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς καλοὺς τούτους στεφάνους τῶν ἄθλων ὑμῶν. Οἱ στέφανοι οὗτοι, οἱ ἔπαινοι, ὅσοι κατακοσμοῦσι τῶν φιλοτιμοτέρων μαθητῶν τὸ ὄνομα, ἔστωσαν ὑμῖν πᾶσι σύμβολα ἀποτρεπτικὰ πάσης ἀναξίας πράξεως. Πρὸς ὑμᾶς δὲ τοὺς καλῶς μὲν ἀγωνισαμένους ἀλλὰ κρειττόνων τυχόντας ἀνταγωνιστῶν τὸ διδόμενον αὐτοῖς βραβεῖον ἔστω κέντρον, ὅπερ, ἐντεῖνον τὰς ὑμετέρας δυνάμεις, θέλει βεβαίως ἐφελκύσει ἄλλοτε καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν τὸν ζηλωτὸν τοῦτον στέφανον.

Μετὰ την προσλαλιὰν ταύτην ὁ Σεβάσμιος Ἀρχιεπίσκοπος διένειμε τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς μαθητὰς κατὰ τὸν ἑπόμενον κατάλογον ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ διδασκάλου κυρίου Μητσάκη.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΞΙΣ Β΄.

Ἐπαινοῦνται ἐξαιρέτως διά τε τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν κατὰ τὰ μαθήματα

Τῆς Ἑλληνικῆς
Τῆς Λατινικῆς
Τῆς Ἱστορίας
Τῶν Μαθηματικῶν
Τῆς Φιλοσοφίας

ὁ Μάρκ. Ν. Δραγούμης
ὁ Κωνστ. Χ. Μπάμπας
ὁ Ἰωάν. Γ. Ζωχιός
ὁ Στ. Β. Κρασσᾶς.

Ἐπαινοῦνται πρὸς τούτοις καὶ διὰ τὴν καθ᾽ ὅλην τὴν μαθητείαν των καλὴν αὐτῶν διαγωγήν.

ΤΑΞΙΣ Γ΄.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Λατινικῆς
βραβ. ὁ Νικ. Λούντζης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἀναστ. Σωμάκης
» β΄. ὁ Στέφ. Δραγούμης.

Τῆς Ἱστορίας.

βραβ. ὁ Ἰωάν. Καλβοκορέσης
ἐπαιν. ά. ὁ Νικ. Ε. Λούντζης
» β΄. ὁ Σπ. Κωνσταντίνου.

Τῶν Μαθηματικῶν.

βραβ. ὁ Ἀναστ. Σωμάκης
ἐπαιν. ά. ὁ Στέφ. Δραγούμης
» β΄. ὁ Ἰωάν. Σκοῦφος.

Τῆς Φυσικῆς.

βραβ. ὁ Νικ. Ε. Λούντζης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἀναστ. Σωμάκης
» β΄. ὁ Ἰωάν. Σκοῦφος.

ΤΑΞΙΣ Δ΄.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς
βραβ. ὁ Νικ. Α. Χρόνης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης
» β΄. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας.

Τῆς Λατινικῆς.

βραβ. ὁ Νικ. Α. Χρόνης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης
» β΄. ὁ Ἰωανν. Καλινδέρης.

Τῆς Ἱστορίας.

βραβ. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας
ἐπαιν. ά. ὁ Ἰωάνν. Καλινδέρης
» β΄. ὁ Ἀρ. Βλάτσης.

Τῶν Μαθηματικῶν.

βραβ. ὁ Ἰωάννης Καλινδέρης
ἐπαιν. ά. ὁ Νικ. Χρόνης
» β΄. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας.

Τῆς Γεωγραφίας.

βραβ. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας
ἐπαιν. ά. ὁ Ἰωάν. Καλινδέρης
» β΄. ὁ Νικ. Χρόνης,

ΠΡΟΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΞΙΣ Α'.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς

βραβ. ὁ Θεοδ. Κ. Τσόκανος
ἐπαιν. ά. ὁ Ἰωάν. Φιλων
» β'. ὁ Δημ. Γκιώνης.

Τῆς Ἱστορίας.

βραβ. ὁ Γεωρ. Λιδωρίκης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἰωάν. Φίλων
» β'. ὁ Εὐγ. Βοϊνέσκος.

Τῆς Κατηχήσεως.

βραβ. ὁ Ἰωάν. Φίλων
ἐπαιν. ά. ὁ Δημ. Γκιώνης
» β'. ὁ Ἰωάν. Καμπάνης.

Τῆς Γεωγραφίας.

βραβ. ὁ Μιλ. Γιεννηκέτης
ἐπαιν. ά. ὁ Κωνστ. Κωνσταντινίδης
» β'. ὁ Ἀναστ. Κοντός.

Τῶν Μαθηματικῶν.

βραβ. ὁ Ἰωάν. Καμπάνης
ἐπαιν. ά. ὁ Γεωρ. Λιδωρίκης
» β'. ὁ Ἰωαν. Φίλων.

Τῆς Φυσικῆς.

βραβ. ὁ Θεόδ. Κ. Τσόκανος
ἐπαιν. ά. ὁ Ἰωαν. Καμπάνης
» β'. ὁ Γεωρ. Λιδωρίκης.

ΤΑΞΙΣ Β'.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς

βραβ. ὁ Ἀναστ. Πάλλης
ἐπαιν. ά. ὁ Βασίλ. Βουδούρης
» β'. ὁ Θεοδ. Ἰβάνωφ.

Τῆς Ἱστορίας.

βραβ. ὁ Ἐπαμ. Φίλων
ἐπαιν. ά. ὁ Ἀναστ. Πάλλης
» β'. ὁ Βασιλ. Βουδούρης.

Τῆς Γεωγραφίας.

βραβ. ὁ Βασιλ. Βουδούρης
ἐπαιν. ά. ὁ Θεοδ. Ἰβάνωφ
» β'. ὁ Νικ. Πετρόπουλος.

Τῆς Ἀριθμητικῆς.

βραβ. ὁ Νικ. Πετρόπουλος
ἐπαιν. ά. ὁ Ἀναστ. Πάλλης
» β'. ὁ Βασιλ. Βουδούρης.

Τῆς Καλλιγραφίας.

βραβ. ὁ Ἀναστ. Πάλλης
ἐπαιν. ά. ὁ Νικ. Ἀναργύρου
» β'. ὁ Γεωρ. Μπενάκης.

ΤΑΞΙΣ Γ'.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς

βραβ. ὁ Ἀλέξ. Δαραλέζης
ἐπαιν. ά. ὁ Μάριος Γαλβάνης
» β'. ὁ Νικ. Δ. Καλβοκορέσης.

Τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας.

βραβ. ὁ Μάριος Γαλβάνης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἰωαν. Δ. Καλβοκορέσης.
» β'. ὁ Ἀλέξ. Δαραλέζης.

Τῆς Γεωγραφίας.

βραβ. ὁ Ἀλέξ. Δαραλέζης
ἐπαιν. ά. ὁ Μάριος Γαλβάνης
» β'. ὁ Ἀναρ. Ζαβιτσιάνος.

Τῆς Ἀριθμητικῆς.

βραβ. ὁ Ἀλέξ. Δαραλέζης
ἐπαιν. ά. ὁ Μάριος Γαλβάνης
» β'. ὁ Ἀναργ. Ζαβιτσιάνος.

Τῆς Καλλιγραφίας.

βραβ. ὁ Μάριος Γαλβάνης
ἐπαιν. ά. ὁ Κομν. Μινακούλης
» β'. ὁ Νικ. Καλβοκορέσης.

ΤΑΞΕΩΣ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α'.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς
βραβ. ὁ Ἰάσων Ζωχιός
ἐπαιν. ά. ὁ Γεώρ. Χριστομάννου
» β'. ὁ Παναγ. Κορφιωτάκης.

Τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας.

βραβ. ὁ Ζήνων Κυριακοῦ
ἐπαιν. ά. ὁ Παναγ. Κορφιωτάκης
» β'. ὁ Σπ. Μακρῆς.

Τῆς Γεωγραφίας.

βραβ. ὁ Ἰάσων Ζωχιός
ἐπαιν. ά. ὁ Παναγ. Κορφιωτάκης
» β'. ὁ Ζήνων Κυριακοῦ.

Τῆς Ἀριθμητικῆς.

βραβ. ὁ Ζήνων Κυριακοῦ
ἐπαιν. ά. ὁ Σπ. Μακρῆς
» β'. ὁ Γεωρ. Χριστομάννου.

Τῆς Καλλιγραφίας.

βραβ. ὁ Σπ. Μακρῆς
ἐπαιν. ά. ὁ Παναγ. Κορφιωτάκης
» β'. ὁ Γεωρ. Χριστομάννου.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας

βραβ. ὁ Νικ. Δεληγιάννης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἀρ. Κουρουσόπουλος
» β'. ὁ Π. Χάγιερ.

Τῆς Γεωγραφίας.

βραβ. ὁ Νικ. Δεληγιάννης
ἐπαιν. ὁ Ἀρ. Κουρουσόπουλος.

Τῆς Ἀριθμητικῆς.

βραβ. ὁ Π. Χάγερ
ἐπαιν. ά. ὁ Νικ. Δεληγιάννης
» β'. ὁ Ἀρ. Κουρουσόπουλος.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Τῆς Ἀναγνώσεως.

βραβ. ὁ Ἀλεξ. Ῥαγκαβῆς.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α'.

βραβ. ὁ Σπυρ. Κωνσταντίνου
ἐπαιν. ά. ὁ Ἀναστ. Ι. Σωμάκης
» β'. ὁ Θ. Κ. Τσόκανος.

ΤΜΗΜΑ Β'.

βραβ. ὁ Ἰωαν. Καλβοκορέσης
ἐπαιν. ά. ὁ Γεωρ. Δημητριάδης
» β'. ὁ Νικ. Πετρόπουλος.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

βραβ. ὁ Νικ. Γιεννηκέσης
ἐπαιν. ά. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας
» β'. ὁ Μιχ. Γιεννηκέσης.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

βραβ. ὁ Νικ. Παππαρηγόπουλος
ἐπαιν. ά. ὁ Μιχ. Ἀνάργυρος
» β'. ὁ Ἰωαν. Καμπάνης.

ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ΤΑΞΙΣ Α'.

βραβ. ὁ Μαρ. Δραγούμης
ἐπαιν. ά. ὁ Θεοδ. Κ. Τσόκανος
» β'. ὁ Νικ. Λούντζης.

ΤΑΞΙΣ Β'.

βραβ. ὁ Ἰωαν. Καλβοκορέσης
ἐπαιν. ά. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας
» β'. ὁ Στέφ. Φωτιάδης.

ΤΑΞΙΣ Γ'.

βραβ. ὁ Εὐγ. Βοϊνέσκος
ἐπαιν. ά. ὁ Μάριος Γαλβάνης.
» β'. ὁ Ἀρ. Βλάτσης.

ΤΑΞΙΣ Δ'.

βραβ. ὁ Γεωρ. Μπενάκης
ἐπαιν. ά. ὁ Ἐπαμ. Φίλων
» β'. ὁ Ἀλ. Ῥενουάρδος.

ΑΓΓΛΙΚΗΣ

ΤΑΞΙΣ Α'.

Ἐπαινοῦνται ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας καὶ ὁ Νικ. Χρόνης.

ΤΑΞΙΣ Β'.

βραβ. ὁ Ἰωαν. Ε. Βαλτατζῆς
ἐπαιν. ὁ Περικ. Ἀργυρόπουλος.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ.

Ἐπαινεῖται ὁ Θεοδ. Κ. Τσόκανος.

ΔΙΠΛΟΓΡΦΙΑΣ.

Ἐπαινεῖται ὁ Νικ. Χρόνης.

ΙΤΑΛΙΚΗΣ.

Ἐπαινοῦνται ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Νικόλαος Γιεννικέσης.

Τῆς Ὀργανικῆς Μουσικῆς.

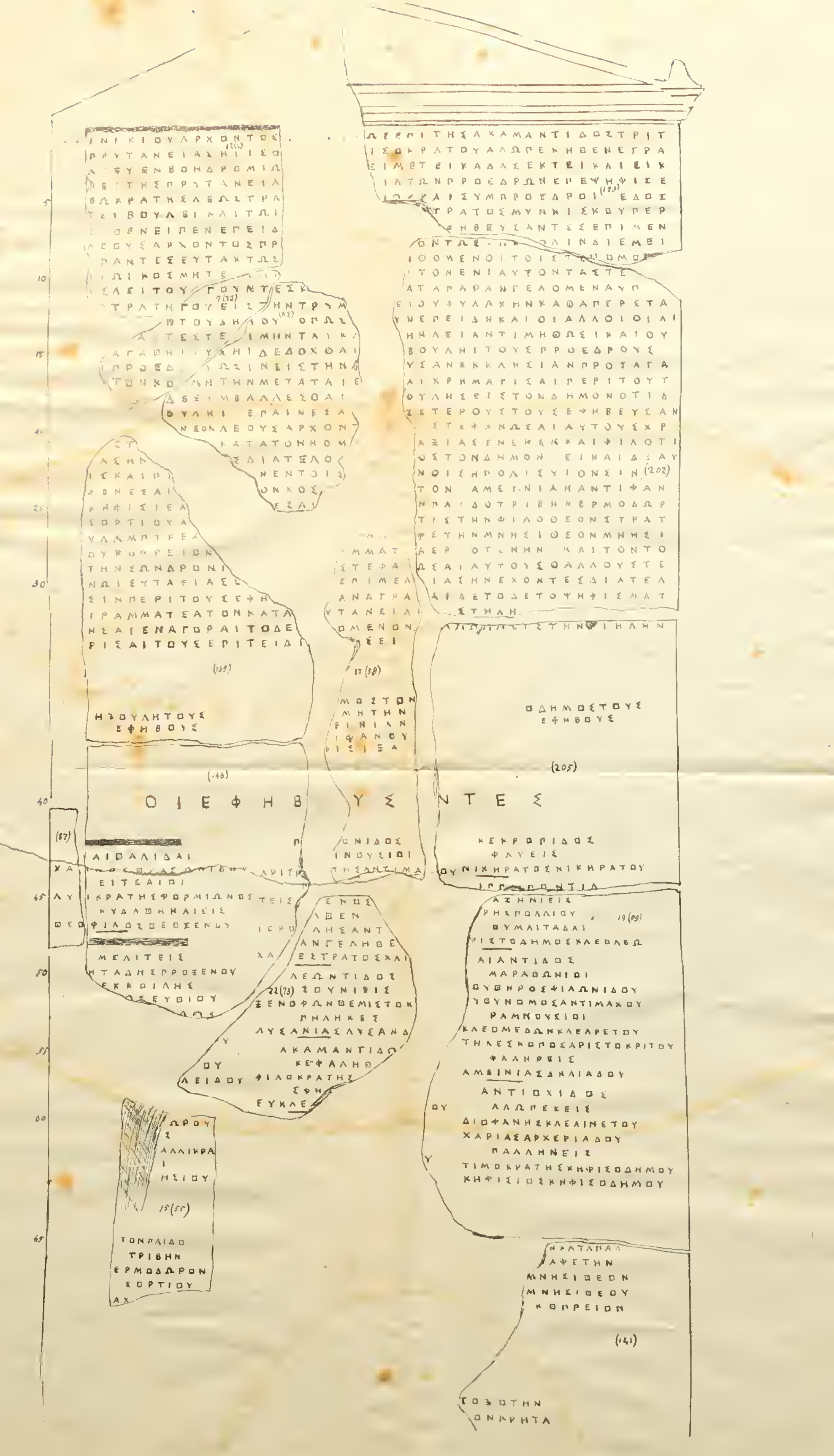
βραβ. ὁ Σπ. Κωνσταντίνου
ἐπαιν. ὁ Θεοδ. Κ. Τσόκανος.

Τῆς Ὠδικῆς Μουσικῆς.

βραβ. ὁ Νικ. Πετρόπουλος
ἐπαιν. ά. ὁ Σπ. Κωνσταντίνου
» β'. ὁ Γεωρ. Δημητριάδης.

Τῆς Γυμναστικῆς.

βραβ. ὁ Θεαγ. Δελλαπόρτας
ἐπαιν. ά. ὁ Νικ. Πετρόπουλος
» β'. ὁ Νικ. Ἐλευθεριάδης.

ΟΙ ΕΦΗΒ ΥΣ ΝΤΕΣ
Η ΒΟΥΛΗ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ
Ο ΔΗΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΑΙΘΑΛΙΔΑΙ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΙΣ
ΜΕΛΙΤΕΙΣ
ΛΕΩΝΤΙΔΟΣ
ΣΟΥΝΙΕΙΣ
ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟ
ΚΕΦΑΛΗΘ
ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ
ΦΛΥΕΙΣ
ΝΙΚΗΡΑΤΟΣΝΙΚΗΡΑΤΟΥ
ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΙ
ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΙ
ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ
ΑΛΩΠΕΚΕΙΣ
ΧΑΡΙΑΣΑΡΧΕΡΙΑΔΟΥ
ΠΑΛΛΗΝΕΙΣ
ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΥ
ΚΗΦΙΣΙΟΣΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΝΠΑΙΔΟ
ΤΡΙΒΗΝ
ΕΡΜΟΔΩΡΟΝ
ΕΟΡΤΙΟΥ
ΤΟΞΟΤΗΝ
ΟΝΚΡΗΤΑ